

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1997 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 3ο • ΦΥΛΛΟ 103ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Η ανάπλαση άρχισε, οι τσιγγάνοι περισσεύουν

“ότι υπάρχει καταυλισμός τσιγγάνων χωρίς άδεια, σε χώρο που δεν υπάρχει ύδρευση, αποχέτευση και δοχεία συλλογής απορριμάτων, ο οποίος δημιουργεί τεράστια προβλήματα σε βάρος της Δημόσιας Υγείας”

(από την νομαρχιακή έκθεση της 8-9-97 που αιτιολογούσε την απομάκρυνση των τσιγγάνων)

“σε διαφορετική περίπτωση ο Δήμος Σπάτων θα προβεί στην απομάκρυνσή σας, με τη συνδρομή και των άλλων αρμόδιων φορέων της Πολιτείας”

(από το τηλεσίγγραφο του Δήμου Σπάτων προς τους τσιγγάνους)

Μέσα σε διάστημα 2 μηνών δύο περιπτώσεις καταστολής των τσιγγάνων από όργανα του κράτους, νομάρχες και δημάρχους συμβαίνουν στην Ανατολική Αττική. Μία που έχει ήδη συμβεί και μία επερχόμενη. Η πρώτη έγινε στις 17/7 στις 7 π.μ. στον καταυλισμό των τσιγγάνων στη θέση Πενκάκια του δήμου Αγίας Παρασκευής, όπου, παρουσία τριών δημοφιλών ΜΑΤ, μπουλντόζες ισοπέδωσαν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους. Με παρεμβάσεις πολιτών και τσιγγάνων στο δημοτικό συμβούλιο και στον νομάρχη, αλλά και με προκήρυξη και αφήσας που κυκλοφόρησε αμέσως στο προάστειο, σταμάτησε προς το παρόν η προσπάθεια απομάκρυνσής τους, ενώ οι τσιγγάνοι αρχίζουν και ξαναφτιάχνουν κάποια λυόμενα εν όψει χειμώνα. Ο λόγος που ζητούν την απομάκρυνσή τους από μία περιοχή όπου ζουν οι τσιγγάνοι εδώ και 35 χρόνια, είναι ότι έχουν παρουσιασθεί μικροϊδιοκτήτες (και πρώην καταπατητές) που έχουν κερδίσει την υπόθεση στα δικαστήρια και ζητάνε τις ιδιοκτησίες τους. Οι πολίτες της Αγ. Παρασκευής που συμπαρίστανται μιλούν για κοινωνικό ρατσισμό προς τους τσιγγάνους, που δεν χωράνε σ' ένα προάστιο “καθώς πρέπει”, στα σύγχρονα μοντέλα της χωροταξικής ομοιομορφίας που εφαρμόζει ο δήμος. Πολιτική που θέτει το ζήτημα του περισσεύματος, αυτού που δεν χωράει πλέον.

Η επερχόμενη καταστολή σχεδόν με τα ίδια χαρακτηριστικά αφορά τους τσιγγάνους στα Σπάτα. Τριάντα χρόνια κι αυτοί στην περιοχή, κοινωνικά περιθωριοποιημένοι, γίνονται θυσία για το νέο προφίλ που περιμένει την πόλη: αεροδρόμιο, σύγχρονες κατοικίες, αυτοκινητόδρομοι, εμπορικές δραστηριότητες.

Η αφορμή εδώ είναι η εγκατάσταση νηπιαγωγείου δίπλα στον καταυλισμό των τσιγγάνων. Στις 8-9-97 η νομαρχία διαπιστώνει(!) ότι υπάρχει κίνδυνος για τα θέματα υγείας και ζητά τη συνδρομή της Αστυνομίας και του Δήμου για την απομάκρυνσή τους. Με τηλεσίγγραφο ο Δήμος Σπάτων στις 22-9-97 δίνει προθεσμία 4 ημερών για να φύγουν, διαφορετικά θα στείλει τα ΜΑΤ. Ταυτόχρονα κάνει λόγο για χώρο που έχει αγοράσει για τους τσιγγάνους έξω από την οικιστική ζώνη, σ' ένα μέρος κρανίου τόπου, χωρίς πρόσβαση, μακριά από τον κόσμο, χωρίς συνθήκες ανθρώπινης επιβίωσης. Οι τσιγγάνοι ανταρούν μαζί με κάποιον μικρό αριθμό πολιτών, αλλά το ζήτημα της καταστολής παραμένει ανοικτό μέρα με τη μέρα σε μια κοινωνία κλειστή, εχθρική, αλλά ταυτόχρονα μέσα στο κέντρο

Μεθυσμένη μητρόπολη

Ένα καλοκαιρινό σαββατόβραδο. Μία πολυσύχναστη παραλιακή λεωφόρος. Ένα νυχτερινό κέντρο της μόδας. Μία παρέα νέων. Ένα αυτοκίνητο τρέχει με χίλια. Μία νεαρή οδηγός σε κατάσταση οριακής μέθης. Ένα τροχαίο δυστύχημα. Δύο από την παρέα δεν θα ξαναδούν ποτέ Ευαγγελάτο. Ένα κυριακάτικο πρωινό. Ένας δημοσιογράφος ζητάει να σταματήσει η ασυδοσία. Ένα εκατομμύριο έλληνες βρίζουν “τα κωλόπαιδα”. Μία συγγενής υπερσπίζεται τη νεαρή. Ένα δευτεριώτικο πρωινό. Ένας ακροδεξιός εισαγγελέας με εμφανείς ψυχοπαθολογικές διαταραχές. Μία απόφαση του εισαγγελέα. Μία εντολή να δημεύονται τα αλκοολούχα αυτοκίνητα. Ένα μάτσο δημεύσεις. Δέκα εκατομμύρια οθόνες με τη φάτσα του εισαγγελέα. Μία διεύρυνση των δημεύσεων. Ένας ραδιοσταθμός ζητάει να σταματήσει η ασυδοσία. Ένας υπουργός προαναγγέλει το τέλος των δημεύσεων. Μια εφημερίδα προσφέρει συσκευές αλκοτεστ με κουπόνια.

Σε εκατόν είκοσι έξι λέξεις ένα ακόμη σκηνικό μητροπολιτικής παράνοιας. Αυτή ακριβώς η λέξη - η παράνοια δηλαδή - μάς δίνει το κλειδί για να κατανοήσουμε τα γεγονότα.

Όντως δεν είναι και πολύ λογικό το ότι στις σύγχρονες δυτικές μητροπόλεις οι χώροι εργασίας και διασκέδασης δεν βρίσκονται κοντά στους χώρους κατοικίας. Αντιθέτως, για να πάει να δουλέψει ή να διασκεδάσει κανείς, είναι υποχρεωμένος να διανύσει αποστάσεις πολλών χιλιομέτρων. Αν τυγχάνεις fan της κ. Βίση, πρέπει να διανύσεις τουλάχιστον τριάντα χιλιόμετρα μέχρι να φτάσεις στο RIBA'S - όπου έγινε και το δυστύ-

χημα - κι άλλα τριάντα για να επιστρέψεις. Σύνολο εξήντα. Πράγμα που σημαίνει κοντά δύο ώρες ταξίδι. Τώρα τι κέφι και τι σθένος σου έχουν απομείνει ύστερα από τόσο ώρα ταξίδι και τόσο πολλά γαμοσταυρίδια, είναι μια άλλη υπόθεση. Επίσης είναι άλλη υπόθεση το πόση διάγνεια έχεις για να οδηγή-

σεις ύστερα από τεράριο λίκνισμα υπό τις καλλαισθητες μελωδίες του κ. Καρβέλα. Με δυσλόγια, η μητρόπολη σε χώρος δεν είναι ενιαίος. Χωρίζεται σε ζώνες - κατοικίας, παραγωγής, γραφείων, διασκέδασης, underground διασκέδασης, καφέ, shopping, καμακιού, αθλητισμού, καλλιτεχνόσε-

ξουαλικοεπαγγελματικού κους κους - με μεγάλες αποστάσεις μεταξύ τους οι οποίες για να διανυθούν απαιτείται μηχανοκίνητο μέσο μεταφοράς - δηλαδή ΙΧ όταν μιλάμε για την Αθήνα. Σαν αποτέλεσμα έχουμε αυξημένη ρύπανση και μεγαλύτερη πιθανότητα πρόκλησης τροχαίων.

Δεν είναι και πολύ λογικό ότι το ΙΧ από μέσο μεταφοράς μετατρέπεται σε μέσο γενοκτονίας. Κάθε χρόνο εκατομμύρια άνθρωποι σκοτώνονται ή τραυματίζονται στους δρόμους. Τούτη η συμφορά δεν είναι ούτε θέλημα θεού, - οι αναγνώστες της Άλφα θα έχουν ήδη πληροφορηθεί πως θεός δεν υπάρχει, ούτε αιτιατό της νοοτροπίας του νεοέλληνα όπως ισχυρίζεται ο γνωστός στοχαστής Ν. Κακουνάκης. Ανυποθετήσουμε αυτή τη θεωρία, φοβάμαι ότι δεν θα έχουμε ένα καλό ερμηνευτικό εργαλείο για να εξηγήσουμε τους εκατομμύρια θανάτους στις υπόλοιπες χώρες της υπηλίου, δεδομένου μάλιστα ότι είμαστε έθνος ανάδελφο. Η τροχοφόρος γενοκτονία είναι απόρροια της οπτικής που βλέπουμε το ΙΧ. Το ΙΧ δεν εί-

συνέχεια στη σελίδα 5

ΚΑΣΤΡΟΠΛΗΚΤΑ

Έξω οι εργολάβοι...

Η εισβολή της οικονομίας στον καθορισμό του χώρου στην Άνω Πόλη, αυθόρμητες αντιδράσεις κι η απόπειρα τοπικής δράσης.

Σελ. 3

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

Διατάγματα απελάσεων

Συνέντευξη με ξένους που ζουν στην Ελλάδα για το ρατσισμό, τη “νομιμοποίηση” των προεδρικών διαταγμάτων, τον αγώνα ενάντια στη βαρβαρότητα.

Σελ. 4-5

ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

“Είμαστε ο άνεμος”

Το χρονικό της μεγάλης πορείας των Ζαπατίστας προς την πρωτεύουσα. Ανταπόκριση από το Μεξικό.

Σελ. 7.

Πολυτεχνείο '95: οι καταδίκες συνεχίζονται

(Το κείμενο που ακολουθεί προοριζόταν για το προηγούμενο τεύχος της ΑΛΦΑ.Ο δαίμων όμως της σελιδοποίησης εξέφρασε τη... διαφωνία του)

Την Πέμπτη 18 Σεπτεμβρίου μια ακόμα ομάδα των καταληψιών του Πολυτεχνείου '95 δικάστηκε και καταδικάστηκε από το Εφετείο. Στο δικαστήριο είχαν κληθεί περίπου σαράντα άτομα. Από αυτά παρουσιάστηκαν τελικά εικοστήτρία. Παρά το κλίμα τρομοκρατίας που επικράτησε και αυτή τη φορά στη δικαστική αίθουσα, εικοσιένα κατηγορούμενοι κράτησαν αξιοπρεπή και σθεναρή στάση. Στις απολογίες τους επισήμαναν τα πολιτικά χαρακτηριστικά της κατάληψης του Πολυτεχνείου (έτσι όπως τα αντιλήφθηκε ο καθένας) και κατέστησαν σαφή την

απόφασή τους να μην προβούν σε δηλώσεις νομιμοφροσύνης ενώπιον του δικαστηρίου. Ο εισαγγελέας πρότεινε την ενοχή τους για τέσσερις κατηγορίες. Τελικά το σύνολο του γκρουπ καταδικάστηκε σε δώδεκα μήνες φυλάκισης για διατάραξη κοινής και οικιακής ειρήνης. Για δύο από τους καταδικασθέντες η ποινή δεν είχε ανασταλτικό χαρακτήρα. Η αναστολή για τους υπόλοιπους είναι διάρκειας τριών ετών. Ύστερα από μικροπεισόδια ανάμεσα στην έδρα και στους συνήγορους υπεράσπισης, οι καταδικασθέντες απέφυγαν να πληρώσουν τα δικαστικά έξοδα. Δύο χρόνια μετά την κατάληψη του Πολυτεχνείου οι κατασταλτικοί μηχανισμοί αποδεικνύουν ότι ούτε τη μνήμη τους χάνουν ούτε συγχωρούν. Είναι φανερό ότι το μήνυμα που στέλνουν δεν έχει αποδέκτες μόνο τους καταληψίες αλλά και όποιον θελήσει στο μέλλον να δείξει έμπρακτα την αλληλεγγύη του και να αμφισβητήσει το μονοπώλιο της καθεστωπικής βίας.

Γ.Α.

ΣΧΟΛΙΑ

★ **Τετάρτη 17 Σεπτεμβρίου, ΗΠΑ:** Αύξηση 60% στον καρκίνο των όρχεων, 50% στον καρκίνο των οστών, 30% στον καρκίνο του εγκεφάλου, 10,7% στα κρούσματα εμφάνισης λευχαιμίας τα τελευταία χρόνια. Τα ποσοστά αφορούν τον παιδικό πληθυσμό έως 14 ετών. Σε σημαντικό βαθμό υπεύθυνα, τα 75.000 συνθετικά χημικά που σχετίζονται με τη βιομηχανική ανάπτυξη των τελευταίων δεκαετιών.

★ **Παρασκευή 19 Σεπτεμβρίου, Τουρκία:** Ταφές πυρηνικών και τοξικών αποβλήτων (πάνω από 2.000 τόνοι) στην Ισπάρτα, στο Ικόνιο και στην Πέργαμο. Διαδήλωση των κατοίκων της Περγάμου χτυπιέται από τη στρατοχωροφυλακή. Καταγγέλλεται η ύπαρξη "μαφίας πυρηνικών και τοξικών αποβλήτων" με διασυνδέσεις στους δικαστικούς κύκλους και εγκεφαλο τον σύζυγο της Σουλέρ.

★ **Τετάρτη 24 Σεπτεμβρίου, Ιταλία:** Ανεξήγητος λήθαργος χτυπάει χωριό στη Τοσκάνη. Τα συμπτώματα είναι πονοκέφαλος, κόπωση, υπνηλία και βαθύς ύπνος διάρκειας 15-20 ωρών. Οι ειδικοί πιστεύουν ότι οφείλεται σε δραστική χημική ουσία που μόλυνε το άμεσο περιβάλλον στο χωριό.

★ **Πέμπτη 25 Σεπτεμβρίου, Ολλανδία:** Πυρηνικά απόβλητα εντοπίστηκαν στη Χάγη, ποντισμένα σε μεταλλικά βαρέλια και σε βάθος μόλις 7 μέτρων στη θάλασσα. Δώδεκα πλοία, φορτωμένα με τοξικά απόβλητα, βυθίστηκαν και στα παράλια των ιταλικών ακτών. Πίσω από τη διακίνηση πυρηνικών και τοξικών αποβλήτων στην Ευρώπη - αλλά και στην Αφρική - η ιταλική μαφία.

★ **Πέμπτη 25 Σεπτεμβρίου, ΝΑ Ασία:** Τεράστιες πυρκαγιές κατακαίουν δάση στην Ινδονησία, στη Μαλαισία, στη Σιγκαπούρη, στο Μπρουνέι, στην Ταϊλάνδη και στις Φιλιππίνες. Στην Ινδονησία και στη Σουμάτρα, τις πυρκαγιές τις έβαλαν δασικές εταιρείες που ήθελαν να καθαρίσουν(!) την περιοχή.

★ **Μικρή σταχυολόγηση των τελευταίων 8 ημερών από τον τύπο. Αλλά πταίσματα σε σχέση με την κατάσταση στην πρώην Σοβιετική Ένωση, για την οποία όλες οι εκθέσεις είναι τραγικές, αλλά ταυτόχρονα και απελπιστικά αποσπασματικές. Δεδομένου ότι οι περισσότερες ειδήσεις για τις περιβαλλοντικές καταστροφές εκπορεύονται από την Greenpeace, επικεντρώνουν μονόφθαλμα κυρίως στις χώρες της Δύσης. Το τεράστιο διαρκές περιβαλλοντικό έγκλημα ενάντια στους λαούς του Τρίτου Κόσμου παραμένει ακόμα άγνωστης έκτασης. Οι φοιτητές των οικονομικών σχολών το προσεγγίζουν ως "εξωτερικό κόστος παραγωγής"...**

Σύντροφοι/ισσες,

η εφημερίδα αντιμετωπίζει αυτή τη στιγμή σοβαρό οικονομικό πρόβλημα και η δική σας στήριξη είναι κάτι παραπάνω από απαραίτητη. Ενημερώστε μας για προβλήματα στη διανομή του εντύπου στη γειτονιά ή στην πόλη σας και βοηθήστε με κάθε τρόπο. Η εφημερίδα δεν ανήκει στις συντακτικές της συνελεύσεις, αλλά είναι υπόθεση όλων των αναγνώστών.

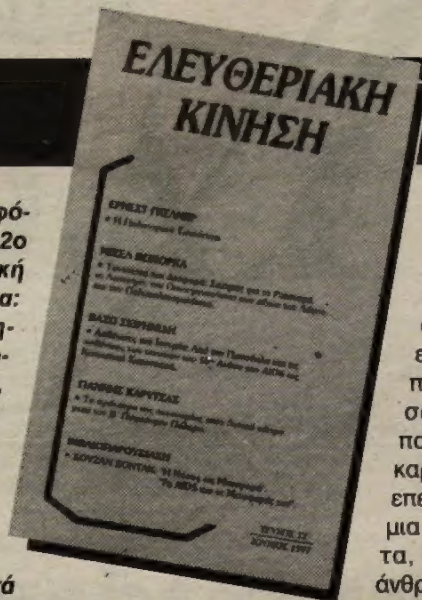
Κυκλοφόρησαν...

★ Το καλοκαίρι που μας πέρασε κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις "Αρδην" το 12ο τεύχος της επιθεώρησης "Ελευθεριακή Κουλτούρα". Περιέχει τα ακόλουθα κείμενα: Έρνεστ Γκέλνερ "Η Πολιτισμική Ταυτότητα", Μισέλ Βεβιορκά "Ταυτότητα και Διαφορά: Σκέψεις για το Ρατσισμό, το Λαϊκισμό, την Οικουμενικότητα των αξιών του Λόγου και την Πολυπολιτισμικότητα", Βάσω Σειρηνίδη "Ασθένειες και Ιστορία: από την πανούκλα και τις ασθένειες των τεχνιτών του 18ου αιώνα στο AIDS ως κοινωνική κατασκευή", Γιάννη Καρύτσα "Το πρόταγμα της αυτονομίας στον Δυτικό κόσμο μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο" κ.α.

Παραθέτουμε στη συνέχεια τον επίλογο της επιθεώρησης, που αποτελεί κατά κάποιο τρόπο ένα γενικό συμπέρασμα των περιεχομένων αυτού του τεύχους της "Ελευθεριακής Κίνησης".

Ο τρόμος της αρρώστιας και το ξεπεράσμά του

Οι πιο τρομακτικές αρρώστιες είναι εκείνες που οι άνθρωποι τις αισθάνονται ως αποκτηνωτικές και παραμορφωτικές. Έτσι, ο τρομερός φόβος που προκαλούσε η λύσσα είχε να κάνει σε μεγάλο βαθμό με τις φαντασιώσεις ότι η συγκεκριμένη μόλυνση μετέτρεπε τους ανθρώπους σε "ξετρελαμένα ζώα". Η χολέρα, λόγω των εξευτελιστικών συμπτωμάτων της (έντονη διάρροια, εμετοί, πλήρης αφυδάτωση μέσα σε λίγες ώρες), ήταν πιο τρομακτική από την ευλογία, παρά το γεγονός ότι τον 19ο αιώνα εξολοθρεύσε λιγότερους ανθρώπους απ' αυτήν. Ο καρκίνος προκαλεί περισσότερο

φόβο από το έμφραγμα του μυοκαρδίου, μολονότι κάποιος "που είχε στεφανιαίο επεισόδιο είναι πιθανότερο να πεθάνει κατά τα άμεσως επόμενα χρόνια, παρά κάποιος που έχει καρκίνο". Το στεφανιαίο επεισόδιο δεν προσδίδει μια καινούργια ταυτότητα, δεν μετατρέπει τον άνθρωπο σε έναν "απ' αυτούς".

Ο τρόμος της αρρώστιας υπάρχει, κατά βάθος, μέσα στα πλαίσια του γενικότερου φόβου των ανθρώπων μπροστά στη φθορά και στο θάνατο. Αυτόν τον φόβο των ανθρώπων τον εκμεταλλεύονται ποικιλοτρόπως οι εκάστοτε εξουσίες κάθε είδους για να τους κρατούν δέσμιους και υποταγμένους. Η ελευθερία του ανθρώπου δεν μπορεί να υπάρξει στην αυθεντικότητά της παρά ως στενά συνδεδεμένη με την προσπάθειά του να ξεπεράσει το φόβο μέσα από τη συνειδητοποίηση της φθαρτότητας και της θνητότητας ως ανυπερβλήτης συνθήκης του ανθρώπινου όντος. Χρησιμοποιώντας για την αρρώστια την ορολογία που μεταχειρίζεται για τον θάνατο, ο ιστορικός και μελετητής του θανάτου Φίλιπ Αριές, θα μπορούσαμε να πούμε ότι το ξεπεράσμα του τρόμου της αρρώστιας είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί αν γίνει η αρρώστια εξημερωμένη και παύσει να είναι απαγορευμένη.

Γιάννης Καρύτσα

★ Το βιβλιοδισκοπωλείο του στεκιού Άνω-Κάτω (Νάξου 75, πλ. Κολιάτσου) θα είναι Δευτέρα, Τρίτη, Πέμπτη και Παρασκευή 7.30 με 10.30 το απόγευμα και την Κυριακή μετά τις 6.00μμ. Για όσους έχουν κάποια αυτοδιαχειριζόμενη κυκλοφορία που θέλουν να υπάρχει στο στέκι υπάρχει και η Τ.Θ 31827, Τ.Κ. 10035 Αθήνα

Δίκη των Ράδιο Ουτοπία και Κιβωτός

ΑΛΛΗΛΕΓΤΥΗ ΣΤΗΝ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ
Να σταματήσουν οι διώξεις ενάντια στους 12 συλληφθέντες, από την εισβολή των ΜΑΤ στα δύο αυτοδιαχειριζόμενα κοινωνικά ραδιόφωνα, το Μάρτη του 1992.

ΡΑΔΙΟ 107.7 ΟΥΤΟΠΙΑ 92.5 ΡΑΔΙΟ ΚΙΒΩΤΟΣ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΤΥΗΣ
Τρίτη 30/9, Δικαστήριο, 9.30 π.μ.

Η πραγματοποίηση της δίκης των συλληφθέντων κατά την εισβολή των ΜΑΤ στα στούντιο των δύο αυτοδιαχειριζόμενων ραδιοφωνικών σταθμών της Θεσσαλονίκης (Μάρτης 1992) έχει οριστεί για την ερχόμενη Τρίτη 30 Σεπτεμβρίου. Το Ράδιο Ουτοπία και το Ράδιο Κιβωτός καλούν σε συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια, στις 9.30 το πρωί.

"Τα αφεντικά έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους και ξέροντας ότι θα μας βρουν και πάλι μπροστά τους εκσυγχρονίζουν και τα μέσα επιβολής τους. Εξαθλιώνοντας οικονομικά, διαλύοντας όλες τις συλλογικοποιήσεις, πλασάροντας μέσα από τα εργαλεία της κυριαρχίας τη σύγχυση, τη μοναδική δικαιολόγηση του καιρού μας - και όπου δεν τα καταφέρνουν αναβαθμίζοντας την καταστολή των ταγμάτων ασφαλείας και των δικαστών, επαναλαμβάνουν διαρκώς ηγετικές πρωτοβουλίες για το ξεκαθάρισμα του τοπίου (...) Ξέρουμε πολύ καλά ότι ο αγώνας μας ή θα είναι κομμάτι του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση ή δε θα είναι τίποτα. Όπως ξέρουμε κι ότι η αλληλεγγύη μας στους 12 διωκόμενους είναι κομμάτι αυτού του αγώνα. Θα είμαστε μαζί τους τώρα το '97, όπως ήμασταν μαζί το '92 και σε ό,τι στο μεταξύ ακολουθήσει αλλά και σε ό,τι θα ακολουθήσει. Δεν θα αφήσουμε κανέναν από τους συντρόφους μας μόνο του απέναντι στην εξουσία".

Ράδιο Ουτοπία ★ Ράδιο Κιβωτός

Έξω οι

Την Τετάρτη 24 Σεπτεμβρίου, στην Άνω Πόλη στη Θεσσαλονίκη, πραγματοποιήθηκε εκδήλωση ενάντια στις μαζικές κατεδαφίσεις που επιδιώκει να πραγματοποιήσει ο δήμος στην περιοχή. Η εκδήλωση διοργανώθηκε από αντιεξουσιαστές και κατοίκους της Άνω Πόλης. Περιελάμβανε ανοιχτή συζήτηση, παράσταση παραγκιόζη και λαϊκή βραδιά με παραδοσιακή μουσική. Συμμετείχαν πάνω από 300 άτομα. Το επίπεδο της συζήτησης κυμάνθηκε στα αναμενόμενα πλαίσια, το σημαντικότερο όμως ήταν η παρέμβαση σε τοπικό επίπεδο και η δημιουργία συνθηκών διαλόγου ανάμεσα στους ίδιους τους κατοίκους για τα ζητήματα που τους αφορούν. Η όλη υπόθεση έχει πολλές προεκτάσεις, τόσο σε σχέση με τις συνέπειες της εφαρμογής των σχεδίων του δήμου στην καθημερινή ζωή όχι μόνο των κατοίκων της περιοχής αλλά και συνολικά της Θεσσαλονίκης. Από την άλλη μεριά τίθεται για μια ακόμα φορά το ζήτημα της παρέμβασης σε τοπικό επίπεδο, το ύψος του λόγου και των παρεμβάσεων, το είδος των ζητημάτων που θα έπρεπε να απασχολούν κλπ. Προς το παρόν αναδημοσιεύουμε το κείμενο της προκήρυξης-πρόσκλησης που μοιράστηκε στις γειτονιές της Άνω Πόλης.

Μια παλιά ιστορία

Αυτό που συμβαίνει σήμερα στην περιοχή των καστρόπληκτων είναι μια διδακτική αλλά όχι καινούργια ιστορία. Καστρόπληκτα ονομάστηκαν από τους ιδιοκτήτες τους (στο εξής καστρόπληκτοι) τα σπίτια εκείνα που ακουμπάνε στα τείχη από την μεριά της Άνω Πόλης κυρίως αλλά και του δήμου Σουκεών. Ο λόγος είναι ότι δεν τους επιτρέπονταν να ανοικοδομήσουν, να επεκτείνουν, ακόμα και να συντηρήσουν τα σπίτια τους που για το κράτος ήταν ανέκαθεν απαλλοτριωτέα και κατεδαφιστέα. Από τις προσφυγικές εγκαταστάσεις της Άνω Πόλης σε σπίτια που χτίστηκαν τότε ή σε ανταλλάγματα μουσουλμανικά, τα καστρόπληκτα ιδίως χαρακτηρίστηκαν "αυθαίρετα", προσριμένα κάποτε να εκκαθαριστούν προς χάριν της ανάδειξης του τείχους και της διάνοιξης περιφερειακών δρόμων γύρω από τον προσφυγικό συνοικισμό. Δεν χρειάζεται να πούμε περισσότερα για το ενδιαφέρον της εξουσίας να δημιουργήσει προσβάσεις στις πυκνά ρυμοτομημένες εργατικές και αριστοκές (τότε) γειτονιές της Άνω Πόλης. Το 1979 εκδίδεται ένα προεδρικό διάταγμα που διαμορφώνει το θεσμικό πλαίσιο για τις απαλλοτριώσεις/κατεδαφίσεις. Την εφαρμογή του αναλαμβάνουν οι εκάστοτε δημοτικές αρχές, που τη συνδέουν με την α-

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρισπού 7, Πλ. Κουλε Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

εργολάβοι της ζωής μας

νάγκη τους να επιδείξουν "έργο" στο σύντομο διάστημα της θητείας τους. Μπορεί η μαζική απαλλοτριώση να αιωρούνταν σε ένα ακαθόριστο μακρινό μέλλον, όταν θα διατίθονταν τα απαραίτητα κονδύλια, ωστόσο οι κάτοικοι έπρεπε στο μεταξύ να "πειστούν" για το αναπότρεπτο των κατεδαφίσεων και να αναγκαστούν να εκχωρήσουν τα σπίτια τους με το μικρότερο δυνατό αντίτιμο. Στους ανθρώπους αυτούς απαγορεύτηκε οποιαδήποτε

σουν τα σπίτια τους. Όσοι παρέμειναν ανέκδοτοι, οδηγούνται στο δικαστήριο ώστε να τους καθοριστεί αντίτιμο αναγκαστικής απαλλοτριώσης. Την ίδια στιγμή, ο δήμος αρνείται (παράτυπα) να πληρώσει τα χρήματα που οφείλει σε αυτούς που έχουν αποδεχθεί τις απαλλοτριώσεις, εάν δεν συνυπογράψουν και αυτοί που μέχρι τώρα αντιτίθενται. Με άλλα λόγια, η κλασική μέθοδος "διαίρει και βασίλευε". Το φετεινό καλοκαίρι οι μπουλντόζες επιχείρη-

στην πραγματικότητα, οι μοναδικές ενέργειες που γίνονται είναι η ψήφιση των νόμων που απαγορεύουν στους κατοίκους της Άνω Πόλης να επεμβαίνουν τα σπίτια τους, να ορίζουν τη ζωή τους στις γειτονίες τους. Οι ίδιοι νόμοι βέβαια έχουν διάφορα παραθυράκια για τους εργολάβους, που αυθαίρετούν ασύστολα στην Άνω Πόλη και, έχοντας τον κρατικό μηχανισμό υποχείριό τους, παίρνουν άδειες για την κατεδάφιση μοναδικών στο είδος τους κτιρίων, τα οποία γκρεμίζουν με σκοτεινές μεθόδους, ακόμα και κάποια που είχαν χαρακτηριστεί ως "διατηρητέα". Στη θέση τους κτίζονται αρχικά πολυκατοικίες, και αργότερα η Άνω Πόλη γεμίζει με πανάκριβα "νεοπαράδοσιακά" κτίρια.

Έτσι, στην δεκαετία του '85-'95 ο χαρακτήρας της Άνω Πόλης άρχισε να καταστρέφεται από την έφοδο των εργολάβων που, σιγά άλλα μεθοδικά, φρόντισαν να αρπάξουν όσο περισσότερα σπίτια μπορούσαν. Αποτέλεσμα: περισσότερα

αμάξια, θόρυβος, άνοδος των ενοικίων και του κόστους ζωής στην περιοχή. Το 1992, η είδηση ότι η Θεσσαλονίκη θα είναι η πολιτιστική πρωτεύουσα της Ευρώπης χαροποίησε ιδιαίτερα την κλίκα των εργολάβων, των κερδοσκόπων και του δήμου Θεσσαλονίκης, που βρήκε την ευκαιρία να αρπάξει τα δισεκατομμύρια που διατίθενταν στα κονδύλιά της. Τα "απαραίτητα" "μεγάλα έργα" στην Άνω Πόλη, οι καταστροφικές για τον χαρακτήρα της διανοίξεις δρόμων, οι κατεδαφίσεις, οι "αναβαθμίσεις", προωθούν στην Άνω Πόλη τα οικονομικά συμφέροντα αυτής της κλίκας.

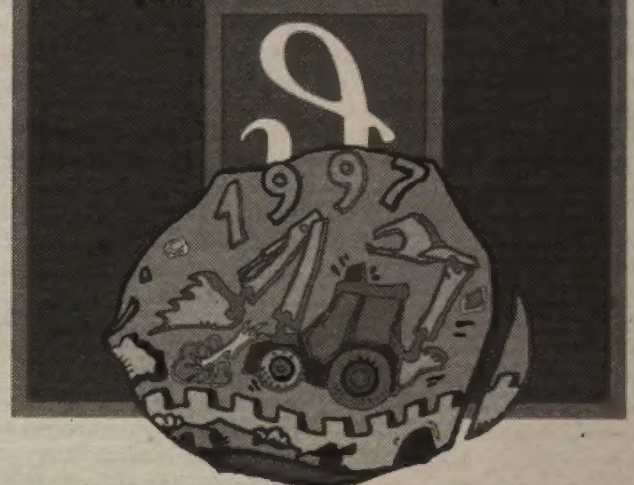
Κάτω από τα μεγάλα λόγια για "αναβαθμίσεις", "πολιτιστικές παρεμβάσεις" κρύβεται η μανία για το κέρδος. Δημιουργία περιοχών ακριβής κατοικίας κοντά στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, "τουριστική αξιοποίηση", εκμετάλλευση της "γραφικότητας" της Άνω Πόλης για να ανοίξουν ταβέρνες και κέντρα διασκέδασης όπως στην Πλάκα, αυτά είναι τα μακρόπνοα σχέδια των "αναβαθμιστών". Και φυσικά τα άμεσα είναι οι μίζες και η καταβρόχθιση των κονδυλίων της πολιτιστικής.

"αναπλάσεις" και "πολιτιστικές παρεμβάσεις" κρύβεται η μανία για το κέρδος. Δημιουργία περιοχών ακριβής κατοικίας κοντά στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, "τουριστική αξιοποίηση", εκμετάλλευση της "γραφικότητας" της Άνω Πόλης για να ανοίξουν ταβέρνες και κέντρα διασκέδασης όπως στην Πλάκα, αυτά είναι τα μακρόπνοα σχέδια των "αναβαθμιστών". Και φυσικά τα άμεσα είναι οι μίζες και η καταβρόχθιση των κονδυλίων της πολιτιστικής.

Η κατεδάφιση των καστρόπληκτων αναστάληκε. Και τώρα;

Οι κατεδαφίσεις προσωρινά σταμάτησαν, κάτω από τις πιέσεις της ένωσης κατοίκων, εξαιτίας εσωτερικών αντιπαλοτήτων στο

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΟΤΙ ΑΦΗΝΕΙ ΟΡΘΟ Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥΣ

ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΧΘΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΕΜΜΟΝΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ ΝΑ ΕΞΑΛΕΙΨΕΙ ΜΕ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΠΟΥ ΠΑΡΕΜΕΙΝΑΝ ΑΘΙΚΤΕΣ ΣΤΗΝ ΑΝΩ ΠΟΛΗ

τε επέμβαση στα σπίτια τους, ακόμα και η σύνδεση με το δίκτυο αποχέτευσης. Πολλά σπίτια ρήμαξαν μετά την εγκατάλειψή τους από τους κατοίκους, που δεν μπορούσαν να ζήσουν σε αυτά με αξιοπρεπείς συνθήκες. Ο δήμος, κατά καιρούς και όπου έβρισκε την ευκαιρία, προχωρούσε σε απαλλοτριώσεις, που όμως δεν είχαν γενικευμένο χαρακτήρα, αφού η πλειονότητα των κατοίκων είτε δεν δέχονταν να εγκαταλείψουν τη γειτονιά τους, είτε αρνούσαν να χαμηλά οικονομικά ανταλλάγματα.

Η κατάσταση άλλαξε όταν τα δισεκατομμύρια της πολιτιστικής χρηματοδότησης το σχέδιο των μαζικών απαλλοτριώσεων και ανακοινώθηκε η κατεδάφιση των καστρόπληκτων της οδού Επταπυργίου για το καλοκαίρι του '96. Μετά από χρόνια εκβιασμού, απέναντι σε εξελίξεις που παρουσίαζαν ως αναπότρεπτες, πολλοί αποδέχθηκαν να εκχωρή-

σαν να θέσουν το σχέδιο σε εφαρμογή, αλλά η επιχείρηση μαζικών κατεδαφίσεων δημιουργήσε αντιδράσεις από διάφορες κατευθύνσεις.

Το ζήτημα δεν είναι μόνο τα καστρόπληκτα

Τις δεκαετίες της μαζικής εσωτερικής μετανάστευσης σχηματίστηκε, με την γνωστή μέθοδο της αρπαχτής-ή αντιπαροχής-το σημερινό χάλι της τσιμεντούπολης και του κυκλοφοριακού χάους στη Θεσσαλονίκη. Η Άνω Πόλη, μια περιοχή με δυσκολίες πρόσβασης για τους εργολάβους (ανεμόφρες, αδιέξοδα στενά, μικρές ιδιοκτησίες) εκείνη την εποχή έμεινε έξω από αυτή την εκστρατεία "εκπολιτισμού", αποκτώντας τα χαρακτηριστικά μιας όασης, με έναν πιο ανθρώπινο τρόπο ζωής, σε γειτονίες διαμορφωμένες από ανθρώπους και όχι από κερδοσκόπους ή/και τεχνοκράτες.

Η αλλαγή αρχίζει στα τέλη της δεκαετίας του 1970. Η Άνω Πόλη γίνεται επίκεντρο του πολεοδομικού και εργολαβικού ενδιαφέροντος. Στην υπόλοιπη Θεσσαλονίκη έχει ουσιαστικά εκλείψει η έννοια της γειτονιάς, ενώ η ασχμία του τσιμέντου και των πολυκατοικιών συναγωνίζεται τη μαυρίλα των καυσαερίων. Έτσι, ανακαλύπτεται ο "ιστορικός χαρακτήρας" των -μέχρι τότε- παραμελημένων γειτονιών της Άνω Πόλης, ορισμένα κτίρια χαρακτηρίζονται διατηρητέα και αποφασίζεται να προωθηθεί η "ανάπλαση" της περιοχής.

★ Στα πλαίσια της ζώνης αντιπληροφόρησης του Ράδιο Ουτοπία (107,7MHz), η εκπομπή "Στον τροπικό της γκρίνιας" (κάθε Δευτέρα, 3.30-6.30μμ), αυτή την εβδομάδα είναι αφιερωμένη στα καστρόπληκτα.

μπλοκ των "αναβαθμιστών", αντιδράσεις ορισμένων αρχιτεκτόνων και της δράσης ανθρώπων που επειδή ονειρεύονται ένα διαφορετικό μέλλον, είναι αποφασισμένοι να μην αφήσουν να ρημάξουν το παρόν μας αυτοί που κατέστρεψαν το παρελθόν μας. Την περασμένη εβδομάδα συστάθηκε μια επιτροπή διαφόρων φορέων και εμπειρογνομόνων, με στόχο να επεξεργαστεί ένα "αποδεκτό" σχέδιο για τις επεμβάσεις στην περιοχή των καστρόπληκτων. Το μπλοκ των κατεδαφιστών αναγκάστηκε να δεχτεί μια αναβολή στα σχέδιά του ώστε αυτό να τα εφαρμόσει όταν οι συνθήκες θα είναι πιο ευνοϊκές, ενώ συγχρόνως επιδιώκει τη δημιουργία "επιστημονικής" κάλυψης με την σύσταση της επιτροπής. Η νέα τακτική προωθεί τις επιλεκτικές κατεδαφίσεις, δηλαδή μια σταδιακή εισβολή, ώστε το σχέδιο να πραγματοποιηθεί σιγά σιγά και ύπουλα, αφού δεν κατορθώσαν να το υλοποιήσουν αιφνιδιαστικά και βίαια. Η λύση-πακέτο που προωθείται, επικυρώνει τις μέχρι τώρα "νίκες" του δήμου (κατοχυρώνοντας τις απαλλοτριώσεις που έχουν ήδη γίνει), επιδιώκει να καθησυχάσει τους κατοίκους, να καλύψει τις ανησυχίες των ευαίσθητων αρχιτεκτόνων, να διορθώσει την άσχημη εικόνα που προκάλεσαν οι απόπειρες βίαιων κατεδαφίσεων, συνεχίζει την εκταμίευση των δισεκατομμυρίων της πολιτιστικής. Αντί να καταστρέψουν τις γειτονίες κατεδαφίζοντας τα κτίρια, προσπαθούν να καταστρέψουν πρώτα τις γειτονίες για να κατεδαφίσουν τα κτίρια αργότερα.

Οι γειτονίες είναι πλούτος της κοινωνίας

Αυτοί που χρόνια τώρα λήστευσαν τους κατοίκους των καστρόπληκτων μεθοδεύοντας την καταστροφή των σπιτιών τους, τώρα εκμεταλλεύονται τις ανάγκες τους, "προσφέροντάς" τους αποζημιώσεις πίσω από τη βιτρίνα της πολιτιστικής αναβάθμισης. Αυτοί που ρήμαξαν τις γειτονίες της Θεσσαλονίκης, τώρα ανα-

λαμβάνουν (εργολαβικά και πάλι) να "αναβαθμίσουν" την Άνω Πόλη, να φτιάξουν "όμορφες γειτονίες". Αλλά γειτονίες μόνο για πλούσιους, για τουρίστες, για κέντρα διασκέδασης. Αυτοί που χρόνια τώρα από "υπεύθυνες θέσεις" με δημοσιοϋπαλληλική αδιαφορία ή/και μιζαδόρική νοοτροπία αφήνουν τους εργολάβους να αλωνίζουν στην Άνω Πόλη, έρχονται τώρα να προσφέρουν το επιστημονικό φύλλο συκής στις πραξικοπηματικές ενέργειες του δήμου.

Μόνο η συλλογική δράση μπορεί να τους σταματήσει. Η δράση όλων μας ενάντια σε αυτούς που αποφασίζουν για μας χωρίς εμάς, ενάντια σε αυτούς για τους οποίους το χρήμα είναι το παν και οι άνθρωποι τίποτα.

Οι γειτονίες είναι πλούτος της κοινωνίας. Τα καστρόπληκτα να χρησιμοποιηθούν για τις ανάγκες των ανθρώπων και όχι για τα κέρδη των εργολάβων και τις μανιές των τεχνοκρατών. Όσα εγκαταλείφθηκαν να γίνουν χώροι για τη γειτονιά, χώροι ελεγχόμενοι από τη γειτονιά, και όχι από τις κλίκες των κερδοσκόπων και τους γραφειοκράτες των κρατικών υπηρεσιών. Τα οικόπεδα όσων κατεδαφίστηκαν να γίνουν δημόσιοι χώροι για τους ανθρώπους και όχι τουριστικό ντεκόρ για τα "μνημεία". Τα άδεια σπίτια να στεγάσουν άστεγους και μετανάστες (μην ξεχνάμε πως οι γειτονίες της Άνω Πόλης φτιάχτηκαν από πρόσφυγες και μετανάστες...). Οι γειτονίες είναι πλούτος της κοινωνίας και η υπεράσπισή τους είναι υπόθεση της κοινωνίας, και όχι των κάθε λογής "ειδικών". Η εκδήλωση στην οποία σας καλούμε είναι ενδεικτική των λόγων που κινούν τη δράση μας, των ονείρων που έχουμε για τις γειτονίες, των ονείρων που θέλουμε να μοιραστούμε μαζί σας. Μια μεγάλη λαϊκή βραδιά για να περάσουμε καλά, να συζητήσουμε, να γνωριστούμε, να αναζητήσουμε την επικοινωνία και τη συλλογική δράση.

Κολλητήρια της Άνω Πόλης

Αλφα

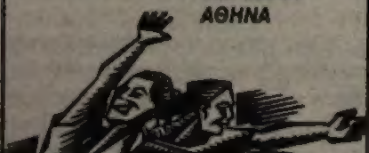
ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 103

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μμ.

ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
e-mail: alfanc@compulink.gr

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

υπάρχει ρατσισμός • Στην Ελλάδα δεν υπάρχει ρατσισμός • Στην Ελλάδ

Στην Ελλάδα δεν υπάρχει ρατσισμός. Μια φράση που την ακούμε συνέχεια. Μοιάζει με την παραληρηματική αρροπάθεια του αρρώστου να πείσει τον εαυτό του ότι είναι καλά: "Είμαι καλά, είμαι καλά". Δυστυχώς στην Ελλάδα υπάρχει ρατσισμός. Και τα επικείμενα προεδρικά διατάγματα, που αφορούν στο καθεστώς των αλλοδαπών στην Ελλάδα, το εμβραβιώνουν. Πάνω στο ζήτημα του ρατσισμού κάναμε μια κουβέντα με τρεις ξένους στην Ελλάδα τον Χουσεΐν, τον Τζορτζ και τον Καχτάν καθώς και με το Ν. Γιαννόπουλο. Κι οι τέσσερις συμμετέχουν στο Συντονιστικό αντιρατσιστικών οργανώσεων και κοινοτήτων μεταναστών.

Θα ήθελα να μου περιγράψετε την κατάσταση που επικρατεί στη χώρα προέλευσής σας, καθώς και την δραστηριότητά σας εκεί. Πώς βρεθήκατε στην Ελλάδα;

Χουσεΐν: Είμαι ένας τούρκος πολιτικός πρόσφυγας εδώ και δέκα χρόνια βρίσκομαι στην Ελλάδα. Έφυγα από την Τουρκία για πολιτικούς λόγους, για τις πολιτικές μου δραστηριότητες. Γι' αυτό ήρθα στην Ελλάδα. Πως ήρθα; Από τον γνωστό δρόμο. Από την θάλασσα, λαθραία. Ανήκα στο Δεφνι, μια αριστερή μαρξιστική οργάνωση. Στην Τουρκία περάσανε από βασανιστήρια 2,5 εκατομμύρια άνθρωποι, θα ήμουν ένας από αυτούς. Στην πιο καλή περίπτωση θα ήμουν στην φυλακή. Γι' αυτό έφυγα από την Τουρκία και ήρθα στην Ελλάδα.

Τζορτζ: Εγώ είμαι από το Λίβανο. Ήμουν φοιτητής εκεί και είχα πολιτική δραστηριότητα. Το 1976, με τον εμφύλιο, έφυγα για την Αμερική και από εκεί ήρθα εδώ. Είμαι στην Ελλάδα 3,5 χρόνια. Αυτή την στιγμή στο Λίβανο υπάρχει πολύ μεγάλη αντίσταση του λιβανέζικου λαού ενάντια στην ισραηλινή κατοχή.

Καχτάν: Είμαι Σύρος. Έχω εδώ 7,5 χρόνια. Έφυγα από την Συρία γιατί σκεπτόμουν πολιτικά. Έκατσα φυλακή ένα μήνα. Μετά βγήκα, αλλά δεν μπορούσα να κινηθώ καθόλου από τον ασφυκτικό έλεγχο της αστυνομίας. Στην Συρία ανήκα στο κομμουνιστικό κόμμα. Αυτό το κόμμα συμμετείχε στην βουλή και στήριζε την κυβέρνηση. Είχα μια διαφορετική πολιτική άποψη από το κόμμα, γι' αυτό πήγα μέσα. Έμεινα στην Συρία 2 με 3 χρόνια, ημιπαράνομος. Περίμενα μια ευκαιρία για να βγω έξω. Έφτιαξα πλαστά χαρτιά και διαβατήριο και με βοήθεια από φίλους ήρθα εδώ στην Ελλάδα. Στην αρχή σαν τουρίστας.

Ποια συμπεριφορά αντιμετωπίσατε στην Ελλάδα; πόσο από τον πολιτικό μηχανισμό όσο κι από το κοινωνικό σώμα;

Χουσεΐν: Όταν ήρθα εγώ υπήρχε μια διαφορετική πολιτική απέναντί σε μας, γιατί είμαστε τούρκοι αντικαθεστωτικοί. Δεν μας φέρθηκαν τόσο άσχημα όσο σε άλλους. Μέσα σε λίγο χρόνο πήρα πολιτικό άσυλο. Ο ρατσισμός στην Ελλάδα απέναντί σε μας υπήρχε από την αρχή. Αυτό φαινόταν όπου πηγαίναμε. Εδώ και 10 χρόνια εμφανίζεται αυξημένος ο εθνικισμός στην Ελλάδα. Αυτό είναι μια κρατική πολιτική. Εμείς παίρνουμε το μερίδιό μας από αυτή την αύξηση. Ερχόμαστε από την ίδια χώρα με τους κούρδους. Οι κούρδοι έχουν διαφορετικό καθεστώς. Όταν λες πως είσαι τούρκος, η πρώτη ε-

ρώτηση που σου κάνουν είναι: "τούρκος ή κούρδος;". Όταν απαντάς τούρκος πολλές φορές δεν σου μιλάνε ή λένε διάφορες χυδαίες φράσεις. Αλλά όταν λες κούρδος, αρχίζει μια κουβέντα ενάντια στους τούρκους. Όχι ενάντια στο τούρκικο καθεστώς, αλλά ενάντια στον τούρκικο λαό γενικά. Στην καθημερινή ζωή ο ρατσισμός απέναντί μας ήταν πιο έντονος μέχρι να έρθουν οι αλβανοί. Πριν από τον αλβανό ήταν ο τούρκος. Ο κακός, ο κλέφτης, ο δολοφόνος. Όταν δεν δίνουν δικαιώματα στους ξένους γενικά, είναι εφύπευχο να μην δίνουν και στους πολιτικούς πρόσφυγες. Οι τούρκοι αγωνιστές ήταν δεύτερης διαλογής πρόσφυγες. Οι πρόσφυγες από τις "σοσιαλιστικές" χώρες είχαν πάρα πολλά δικαιώματα. Λεφτά, επιδόματα κ.ά. Σε μας απλά έδιναν ένα χώρο για να κοιμηθούμε στο Λαύριο. Ξαν φυλακή αυτοί. Όλα τα δικαιώματα ήταν αυτά και με το ζόρι. Τα δικαιώματα που μας αναγνωρίζει η συνθήκη της Γενεύης και τα οποία έχουν οι πολιτικοί πρόσφυγες σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες σε μας δεν αναγνωρίζονταν. Υπήρχε προσπάθεια να φύγουμε. Μας δυσκόλευαν την ζωή για να φύγουμε. Τα τελευταία χρόνια προσπαθούνε να καταργήσουν το πολιτικό άσυλο. Δεν δίνουν πολιτικό άσυλο, ακόμα και σε όσους το έχουν απόλυτη ανάγκη. Η άδεια παραμονής είναι για ένα χρόνο, αν σε αναγνωρίσει το κράτος σαν πολιτικό πρόσφυγα. Κρητρία ουσιαστικά δεν υπάρχουν. Μπορεί να έχεις ένα σωρό χαρτιά που να αποδεικνύουν ότι είσαι πολιτικά διωκόμενος και να μην αναγνωριστείς. Από την άλλη μπορεί να μην έχεις τίποτα και να αναγνωριστείς. Οι κούρδοι του Ιράκ που ζουν σε συνθήκες γενοκτονίας δεν παίρνουν πολιτικό άσυλο. Το να σε βομβαρδίζουν, να σου ρίχνουν χημικά, να σε εξοντώνουν δεν θεωρείται αιτία για να πάρεις πολιτικό άσυλο. Ούτε ο ΟΗΕ δίνει χαρτιά για να αναγνωριστείς ως πολιτικός πρόσφυγας. Στην Ελλάδα στην ουσία έχει καταργηθεί το πολιτικό άσυλο. Ούτε τις απήσεις δεν δέχονται.

Γενικά στην Ελλάδα, οι τούρκοι δεν έρχονται για να μείνουν. Γιατί δεν υπάρχουν συνθήκες κατάλληλες για να ζήσουν. Την Ελλάδα την βλέπουν σαν σκαλοπάτι για τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Κι όπως είναι φυσικό τα όρια πολιτικής δράσης είναι πολύ μικρά.

Τζορτζ: Πιστεύω ότι υπάρχει μια κρατική πολιτική ενάντια στους μετανάστες. Είναι μια πολιτική που προέρχεται από τα μεγάλα κόμματα και την ελληνική αστική τάξη. Αυτοί που λένε πως δεν υπάρχει ρατσισμός στην Ελλάδα δεν ξέρουν πως είναι η κατάσταση. Προσωπικά από την πρώτη μέρα είχα προβλήματα, ιδιαίτερα στην δουλειά. Πέντε - έξι φορές μου είπαν πως δεν θέλουμε ξένους εδώ. Δηλαδή υπάρχουν δουλειές για τους έλληνες και δουλειές για τους ξένους. Χτες μίλησα με ένα παιδί από το Κογκό και την περασμένη βδομάδα με μια αλβανίδα. Και οι δύο ψάχνουν για σπίτι ένα μήνα τώρα. Και εγώ έχω μιλήσει στο τηλέφωνο με ιδιοκτήτες και μου απαντάνε πως δεν θέλουν ξένους στο σπίτι τους. Ανοίγεις τις μικρές αγγελίες και λένε: "δεν θέλουμε ξένους". Στην Αγγλία ή στην Γαλλία κάτι τέτοιο θα ήταν αδύνατο. Εγώ ήρθα με κανονικά χαρτιά, κι όμως, για δύο χρόνια δεν είχα το δικαίωμα να δουλέψω. Κι είμαι παντρεμένος με ελληνίδα. Κι όταν ρώτησα την αστυνομία πως μπορώ να δουλέψω, μου είπαν: "πρόβλημα σου". Αυτό σημαίνει ότι θα δουλέψω παράνομος και μου είπαν "ίσως". Από τους 500.000 ξένους που ζουν στην Ελλάδα μόνο

28.000 έχουν άδεια εργασίας. Από εκεί προέρχεται το πρόβλημα. Μερικοί έλληνες έχουν ρατσιστικές ιδέες. Όμως σημαντικό είναι να πούμε από πού προέρχονται αυτές οι ιδέες. Δεν είναι κάτι φυσικό για τους εργαζόμενους. Υπάρχουν και ρατσιστές εργαζόμενοι. Αυτοί όμως έχουν πάρει τον ρατσισμό από αλλού. Από την εμπειρία μου όμως λέω πως στην δουλειά μπορείς να τους αντιμετωπίσεις. Είναι εύκολο να τους μεταπειθείς.

Το κράτος μπορεί να με πάρει και να μεβάλει σε ένα αεροπλάνο και να με διώξει. Δεν έχουμε τα ίδια δικαιώματα με τους έλληνες. Ούτε καν στα σωματεία. Εγώ κάνω ό,τι κάνει και ένας έλληνας. Αν θέλουν ας με πάρουν. Τότε θα αγωνιστώ. Θα αγωνιστούμε. Και θα δούμε τι θα γίνει.

Καχτάν: Ο Χουσεΐν και ο Τζορτζ είπαν αρκετά. Θα ήθελα να αναφερθώ σε λεπτομέρειες. Για να παντρευτεί ένας σύρος μια ελληνίδα ή οποιαδήποτε άλλη ξένη στην Ελλάδα, πρέπει να πάρει έγκριση από το συριακό κράτος. Πρέπει το συριακό κράτος να εγκρίνει ακόμα και την κοπέλα. Υπάρχει συμφωνία των δύο χωρών πάνω σε αυτό. Αν έχεις οικογένεια και παιδιά, και λήξει το διαβατήριό σου πρέπει να γυρίσεις στην συρία, να το ανανεώσεις και να επιστρέψεις μετά από 15 μέρες. Υπάρχει κόσμος που είναι αδύνατο να το κάνει αυτό. Έφυγα από την Συρία όπου το καθεστώς χρησιμοποιεί τις θρησκευτικές διαφορές για να μειώσει την κοινωνική αντίσταση, για να ζήσω σε μια δημοκρατική χώρα. Όμως αυτό που βρήκα ήταν μίσος για τους τούρκους και για όποιον έχει κοινά με αυτούς. Ο καπιταλισμός επέβαλε αυτές τις ιδέες στον ελληνικό λαό για να εξηγηθείται τα συμπεριφορές του. Να σου πω κάτι που έζησα. Ξαν μετανάστης χωρίς χαρτιά δούλευα οικοδόμος σε μια εταιρεία. Έπασα και έσπασα το πόδι μου. Με πήγαν στο νοσοκομείο. Εκεί με περίμεναν αστυνομικοί. Μου πήραν τα στοιχεία μου. "Έχεις χαρτιά, έχεις άδεια παραμονής;". "Όχι ήρθα εδώ για το πόδι μου. Αν θέλεις να με διώξεις δικό σου θέμα". Τελικά ένας αστυνομικός ήρθε και μου είπε: "γλίτωσες. Μου είπε ο αξιωματικός να μην γράψω το όνομά σου για να μην σε διώξουμε από την Ελλάδα". Στο νοσοκομείο δεν πήρα ούτε ένα χαπάκι. Κάθε μέρα μια μεγάλη ιατρική ομάδα εξέταζε όλους τους ασθενείς. Περνάγαμε από μπροστά μου και λέγανε: "αυτάν άστον". Οι υπεύθυνοι δεν έβαλαν στο μυαλό τους ότι ο μετανάστης μπορεί να χρειάζεται και φαγητό. Ζήτησα από μια νοσοκόμα να μου αλλάξει τα σεντόνια. "Στο σπίτι σου αλλάζεις κάθε μέρα;". "Εδώ δεν είναι σπίτι μου, είναι νοσοκομείο. Στο σπίτι μου δεν χρησιμοποιώ το κρεβάτι μου σαν τουαλέτα. Εδώ πρέπει να αλλάζουμε τα σεντόνια για να προστατευθούμε από τα μικρόβια και να υπάρχει γενική καθαριότητα". Μου είπε: "Φύγε από εδώ πέρα". Τελικά της είπα πως δεν θέλω να μου αλλάξει τα σεντόνια. "Είμαι άνθρωπος και δεν μπορείς να με ξεχωρίζεις από τους άλλους ανθρώπους, επειδή αυτοί είναι έλληνες και εγώ σύρος". Αργότερα ζήτησα από έναν νοσοκόμο να με σηκώσει να πάω στην τουαλέτα. Αρνήθηκε. Στο νοσοκομείο, εκτός από σωματικό, είχα και ψυχολογικό πρόβλημα. Έκανα απεργία πείνας μια μέρα για να καταλάβουν ότι υπάρχει πρόβλημα εδώ πέρα. Στην αρχή ο νοσοκόμος φώναζε. Το βράδυ κατάλαβαν ότι υπάρχει πρόβλημα. Δεν είχα κάποια ιδιαίτερη μεταχείριση. Ξέρω ότι και σε άλλους ξέ-

νους έτσι φέρονται.

Η εταιρεία που δούλευα δεν με αναγνώρισε, παρόλο που είχα ΙΚΑ. Στο νοσοκομείο δεν είχα βοήθεια ούτε από την εταιρεία, ούτε από το συνδικάτο, ούτε από τους συναδέλφους. Στο νοσοκομείο ήμουν παράνομος. Από την μια μεριά φοβόμουν μη με στείλουν πίσω στην συρία, και από την άλλη να μην μεβάλουν στην ελληνική φυλακή, γιατί δεν είχα τις 75.000 ανά εβδομάδα που ήθελα. Στην εταιρεία δούλευουν πάνω από 50 άτομα που ήξεραν όλοι ότι ένα παιδί έπασε και το πήγαν στο νοσοκομείο. Κανείς δεν νοιάστηκε για τον ξένο. Σε τρεις μήνες, μόλις μπόρεσα να περπατήσω, γύρισα ξανά στην δουλειά. Βρήκα τον μάστορα και του είπα ότι θέλω δύο πράγματα: "Να κολλήσεις τα ένσημά μου και να με πάρεις πίσω στην δουλειά". Ακόμα περιμένω. Μου πήραν και τα εργαλεία μου. Στην Ελλάδα είμαι παράνομος από το 1990 που ήρθα.

Τα τελευταία χρόνια έχει εμφανιστεί μια καινούργια ρατσιστική θεωρία, η λεγόμενη σύγκρουση των πολιτισμών. Αυτή η θεωρία υποστηρίζει ότι δεν πρέπει να γίνονται δεκτοί οι ξένοι, όχι για φυλετικούς λόγους αλλά γιατί είναι φορείς μιας κουλτούρας που όχι δεν μπορεί να ταιριάζει αλλά και συγκρούεται ευθέως με την κουλτούρα των γηγενών. Οι υποστηρικτές της επικεντρώνονται στην περίπτωση του ισλάμ. Ποια είναι η άποψή σας;

Χουσεΐν: Όταν μετά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο η δύση χρειαζόταν φτηνά εργατικά χέρια για τις πιο βρώμικες δουλειές, εκατομμύρια μετανάστες βρεθήκαν στην ευρώπη για ένα καλύτερο αύριο. Τότε η δύση δεν είχε τέτοια προβλήματα. Αντιθέτως. Με τα χρόνια αυτό άλλαξε. Είναι λογικό το ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν μπόρεσαν να ενταχθούν στην δυτική κοινωνία. Κι ούτε υπήρχε λόγος. Είχαν την δική τους κουλτούρα και τον δικό τους τρόπο ζωής. Επειδή από τους δυτικούς είχαν ρατσιστική αντιμετώπιση φτιάξαν το δικό τους γκέτο. Με τον καιρό αυξήθηκαν οι μετανάστες, οργανώθηκαν, διεκδίκησαν δικαιώματα. Έγιναν απειλή. Δεν ήταν πια ένα εργαλείο. Σήμερα δεν νομίζω ότι οι ευρωπαίοι λένε όχι στους ξένους γενικά. Λένε να σε έναν ελεγχόμενο αριθμό, όσο ακριβώς χρειάζεται η οικονομία. Κάθε λαός έχει την δικιά του κουλτούρα. Για πολλούς αυτή η κουλτούρα μπορεί να είναι λάθος, αλλά αυτή είναι και είναι δικιά του. Για τους τούρκους της δυτικής ευρώπης δεν μπορείς να μιλάς για τούρκικη κουλτούρα. Αυτοί είναι εκεί για πολλές γενιές. Πιο πολύ είναι ευρωπαίοι παρά τούρκοι. Αυτή η νεολαία για πάρα πολλά χρόνια έφαχνε ταυτότητα. Άλλη κουλτούρα στο σπίτι, άλλη στο σχολείο. Αυτά τα παιδιά μεταξύ τους μιλάνε γερμανικά ή γαλλικά. Αισθάνονται τούρκοι όταν τους επιτίθενται οι σκίτζεντ. Αυτή η νεολαία δεν μπορεί και δεν θέλει να φύγει. Σύνθημά της είναι το "εδώ είμαστε και δεν πάμε πουθενά".

Αυτή η καινούργια ρατσιστική θεωρία μιλάει και γι αυτούς που δεν αισθάνονται τούρκοι. Τώρα με τις καινούργιες συνθήκες χτίσανε ένα μεγαλύτερο και καινούργιο τείχος για να εμποδίσουν τους ξένους να έρθουν. Ξεχνώντας ότι οι ξένοι χτίσανε την ευρώπη. Αν διώξουν τους έγχρωμους από το Παρίσι δεν θα υπάρχει Παρίσι. Αυτή η θεωρία δεν μπορεί να βρει βάση στην Ευρώπη.

Τζορτζ: Νομίζω ότι αυτή δεν είναι μια καινούργια θεωρία. Τον καιρό των σταυροφοριών είχαν

παρόμοιες απόψεις - ότι χριστιανοί και μουσουλμάνοι δεν μπορούν να συμβιώσουν. Όταν χρειάζονται καινούργιες θεωρίες έχουν ένα κουτί και τις βγάζουν από εκεί. Σήμερα αυτές τις ιδέες τις έχει ιδιαίτερα ο Λεπέν, που λέει ότι οι μουσουλμάνοι δεν μπορούν να ζουν στην Γαλλία. Αυτές οι ιδέες αναβιώνουν λόγω της οικονομικής κρίσης. Πρέπει να βρουν αποδιοπομπαίους τράγους για να τους φορτώσουν την ανεργία και τα άλλα κοινωνικά προβλήματα. Επιπλέον θέλουν να εντατικοποιήσουν την εκμετάλλευση των ξένων. Χρειάζονται ακόμα περισσότερα φτηνά εργατικά χέρια. Δεν θέλουν να κλείσουν τα σύνορα. Θέλουν ξένους με λιγότερα δικαιώματα. Γι' αυτό αυξάνεται ο ρατσισμός και γίνονται πιο σκληροί οι νόμοι. Στην Γερμανία δούλευαν επί εποχής Χίτλερ. Το πιο ρατσιστικό κράτος είχε τους πιο πολλούς ξένους. Μόνο που ήταν δούλοι.

Είμαι από το Λίβανο. Εκεί για 1300 χρόνια, χριστιανοί και μουσουλμάνοι ζούσαν ειρηνικά. Σε διάφορες πόλεις συναντάς εκκλησίες και τζαμιά δίπλα δίπλα. Ο καπιταλισμός προκάλεσε τον εμφύλιο. Οι συγκρούσεις ήταν πολιτικές και οικονομικές με κάλυμμα την θρησκεία. Πάντα θα βρίσκουν κάτι. Στην βόρεια Ιρλανδία είναι καθολικοί και προτεστάντες. Σε μια δουλειά με ρώτησαν αν είμαι καθολικός ή ορθόδοξος. Κι όταν είπα ότι βαφτίστηκα καθολικός, μου είπαν γεια σας. Και αυτό είναι θέμα στην Ελλάδα. Όταν οι Γάλλοι πήγαν στην Αλγερία (και ο ίδιος ο Λεπέν πήγε εκεί), δεν μίλησαν για σύγκρουση πολιτισμού.

Καχτάν: Όταν υπάρχει κοινωνικό πρόβλημα, η εξουσία χρησιμοποιεί την θρησκεία για να κοροϊδέυει τους λαούς. Το ίδιο έγινε στην Συρία (όπου υπάρχουν άνθρωποι διάφορων χρωμάτων και θρησκειών), το ίδιο και στην ευρώπη.

Γιαννόπουλος: Νομίζω ότι υπάρχουν διάφοροι λόγοι που αυτή η θεωρία έχει απήχηση σε πολλούς επιστήμονες και ανθρωπολόγους. Π.χ. ο Κλώντ Λεβί Στρώς τον οποίο είχε και η αριστερά αγκαλιάσει, είναι ένας από τους θεωρητικούς της μη ανανέωσης των πολιτισμών. Λόγοι τακτικής υπαγορεύουν αυτή την θεωρία. Μια καθαρά φυλετική θεωρία δεν θα είχε απήχηση στις σημερινές συνθήκες. Ενώ μια άποψη ότι καλοί είναι όλοι οι πολιτισμοί, αρκεί να μένουν στον τόπο τους, μπορεί να γίνει πιο δημοφιλής. Εδώ υπάρχει αντίφαση. Οι ρατσιστές λένε κάτι σωστό. Ο ρατσισμός προποθέτει την ύπαρξη πολυεθνικών κοινωνιών. Αν δεν είχαν έρθει οι αλβανοί στην Ελλάδα, η ελληνική κοινωνία δεν θα είχε γίνει ξενόφονη. Εδώ πρέπει να κάνουμε δύο παρατηρήσεις: α) τα μεταναστευτικά ρεύματα είναι μια πραγματικότητα που δεν είναι αναστρέψιμη. Αυτό που επιχειρείται είναι, από την μια μεριά, η εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης των ξένων, και από την άλλη, ο αποπροσανατολισμός των ντόπιων. β) η πολυπολιτισμική κοινωνία είναι μια πραγματικότητα. Δεν είναι όραμα, είναι πραγματικότητα. Αυτό που είναι οραματικό στοιχείο, είναι να αποκτήσει η κοινωνία συνείδηση της πολυπολιτισμικότητας της σε μια δημιουργική κατεύθυνση αρμονικής συμβίωσης. Πράγμα που πρέπει να αγκαλιάσει όλο το κοινωνικό φάσμα από την εργασία ως την εκπαίδευση. Είναι χαρακτηριστικό ότι το σύνθημα "δικαίωμα στην διαφορά" που το χρησιμοποιούσε για χρόνια η αριστερά για να υπερασπίζεται τις μειονότητες, το πήραν οι ρατσιστές και το έκαναν το "δικαίωμα στην διαφορά της

α δεν υπάρχει ρατσισμός • Στην Ελλάδα δεν υπάρχει ρατσισμός • Στην

πλειοψηφίας". Όλα τα δικαιώματα αν δεν έχουν ένα ταξικό και κοινωνικό περιεχόμενο απαντώνται σε ένα θεσμικό - συνταγματικό επίπεδο και μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε κάθε κατεύθυνση.

Ποια είναι τα επιήματα των αλλοδαπών στην Ελλάδα;

Χουσεϊν: Το πιο σημαντικό είναι να νομιμοποιηθούν, να έχουν ίσα δικαιώματα με τους Έλληνες και να σταματήσουν οι απελάσεις.

Τζορτζ: Να πω κάτι παραπάνω. Ένα σημαντικό όπλο που έχει η εξουσία είναι ότι η πλειοψηφία της κοινωνίας πιστεύει πως η μετανάστευση και οι μετανάστες είναι κάτι προσωρινό. Τα πράγματα δεν είναι έτσι. Αυτό το προεδρικό διάταγμα στηρίζεται στην προσωρινότητα. Για να μην υπάρχει ο φόβος της απελάσεως που εμποδίζει τους μετανάστες να συμμετέχουν στα συνδικάτα, πρέπει τα συνδικάτα να δεχθούν ότι οι μετανάστες είναι εδώ και θα μείνουν εδώ. Πρέπει να δουν τους μετανάστες σαν εργάτες στην Ελλάδα, σαν μέρος της εργατικής τάξης. Μιλώ με σένα όχι σαν μετανάστη. Να σταματήσουν οι απελάσεις. Να έχουμε ίσα δικαιώματα με τους Έλληνες. Αυτό είναι το λιγότερο.

Καχτάν: Εσένα που παίρνεις την συνέντευξη δεν σε θεωρώ ξένο. Θεωρώ ότι είσαι φίλος, σύντροφος, άνθρωπος. Εγώ λέω ότι γεννηθήκαμε σε διάφορες χώρες, αλλά τώρα βρισκόμαστε εδώ. Δεν είναι στο χέρι μου το ότι γεννήθηκα στην Συρία, την Ελλάδα ή την Αμερική. Αλλά είναι στο χέρι μου να δουλεύω και να βγάζω το ψωμί μου. Σαν εργάτης προσφέρω στον εαυτό μου και στην κοινωνία. Ζητάμε νομιμοποίηση, ίσα δικαιώματα, να σταματήσουν οι απελάσεις.

Γιαννόπουλος: Το συντονιστικό μιλάει για νομιμοποίηση χωρίς όρους και προϋποθέσεις για όλους τους μετανάστες με τους "εξής" τρόπους: Σετής νομιμοποίηση σε όλους και όλες και μετά να παίρνουν οι πάντες αυτόματα την ελληνική υπηκοότητα. Σε τακτά χρονικά διαστήματα να ξαναγίνονται νομιμοποιήσεις με τον προαναφερθέντα τρόπο. Επίσης ζητάμε να μην απελαύνονται και οι παράνομοι μετανάστες, δεδομένου ότι δεν θα θελήσουν όλοι να νομιμοποιηθούν. Στα επιμέρους, ζητάμε πρόσβαση όλων των μεταναστών σε όλες τις βαθμίδες της περιθαλψής και εγγραφής στα ελληνικά σχολεία με ειδικά φροντιστηριακά μαθήματα στις γλώσσες των μεταναστών.

Ακούγεται η ρατσιστική άποψη ότι με κάθε ξένο εργάτη υπάρχει ένας Έλληνας άνεργος. Τι λέτε πάνω σε αυτό;

Χουσεϊν: Όταν μάζευαν τους αλλανούς από κάποιες περιοχές, όλος ο κόσμος έψαχνε για εργάτες. Εκεί ο κόσμος δεν συμφωνούσε με τις απελάσεις. Με τις ιδιωτικοποιήσεις πολλά εργοστάσια κλείνουν και γίνονται απολύσεις. Αυτοί οι άνθρωποι μένουν άνεργοι. Την θέση τους δεν παίρνει κανένας ξένος. Η ανεργία είναι αποτέλεσμα της οικονομικής πολιτικής και όχι της παρουσίας των ξένων. Εξάλλου εμείς διεκδικούμε και το δικαίωμα στην δουλειά όπως ακριβώς και οι Έλληνες. Το κράτος μάς προβάλλει σαν υπεύθυνους για την ανεργία για να αποπροσανατολίζει τον κόσμο.

Τζορτζ: Οι μετανάστες έχουν μεγαλύτερο πρόβλημα με την ανεργία από τους ντόπιους. Η ανεργία είναι μεγαλύτερη ανάμεσα στους μετανάστες.

Καχτάν: Γύρω από την Ελλάδα υπάρχουν κάμποσες χώρες. Εκεί δεν πάνε οι Έλληνες να δουλέψουν. Εκεί δεν πάνε οι μετανά-

στες. Έχουν όμως ανεργία.

Γιαννόπουλος: Καταρχάς οι ξένοι, στην πλειοψηφία τους, κάνουν δουλειές που δεν τις κάνουν οι Έλληνες. Από εκεί και πέρα αν αυτή η αρχή που λένε οι ρατσιστές στην Ελλάδα, εφαρμοζόταν σε όλο τον κόσμο τότε η Ελλάδα θα ήταν σε πολύ άθλια κατάσταση. Γιατί αν η Γερμανία αποφάσιζε να απελάσει όλους τους Έλληνες στην Ελλάδα, τα πράγματα θα ήταν πολύ πιο δύσκολα από το να έφευγαν 500.000 ξένοι από την Ελλάδα.

Πέρα όμως από αυτό, βλέπουμε ότι ΜΜΕ και κυβέρνηση χαϊρετίζουν την διείσδυση του ελληνικού καπιταλισμού στα Βαλκάνια. Υπολογίζεται ότι 4.000 περίπου ελληνικές επιχειρήσεις δραστηριοποιούνται στα Βαλκάνια. Κανείς δεν σκέφτηκε να πει ότι, επειδή αυτοί επενδύουν εκεί, αντλούν από Έλληνες θέσεις εργασίας. Βέβαια, αυτό δεν το λένε, γιατί μιλάνε με όρους καπιταλισμού. Εμείς από την άλλη μεριά δεν το λέμε, γιατί πιστεύουμε ότι δεν πρέπει να υπερασπιζόμαστε με όρους οικονομικού προστατευτισμού τα δικαιώματα των Ελλήνων εργαζομένων σε βάρος των Βαλκανίων ομολόγων τους. Εμείς λέμε ότι κάθε άνθρωπος έχει δικαίωμα στην εξασφάλιση ενός εισοδήματος. Με αυτή την έννοια ακόμα και σε τομείς όπου οι ξένοι παίρνουν όντως τις δουλειές Ελλήνων (κατασκευές, ναυτιλία) λέμε ότι πρέπει να γίνουν αγώνες για αύξηση των θέσεων εργασίας και για περισσότερα δικαιώματα. Και όχι βέβαια για προνόμια των Ελλήνων σε βάρος των ξένων.

Θα ήθελα να μου μιλήσετε για το συντονιστικό αντιρατσιστικών οργανώσεων και κοινότητων μεταναστών.

Χουσεϊν: Το συντονιστικό έχει το θετικό ότι πάλεψε το ζήτημα της νομιμοποίησης και ότι συσπειρώσε κάποιες δυνάμεις προς αυτή την κατεύθυνση. Βεβαίως στην Ελλάδα δεν υπάρχει παράδοση αντιρατσιστικών κινημάτων. Οι Έλληνες από την αρχή ήταν αδιάφοροι για τους ξένους, αδιάφοροι που υπάρχουν άνθρωποι στην Ελλάδα χωρίς δικαιώματα, αδιάφοροι που αυτοί οι άνθρωποι αντιμετωπίζουν την απελαση. Αυτή η αδιαφορία προερχόταν από τα μεγάλα κόμματα, αλλά ακόμα και από την αριστερά. Το καλό με το συντονιστικό είναι ότι έθεσε αυτά τα ζητήματα. Βεβαίως με τον τρόπο που τα πάλεψε μπορεί να μην συμφωνώ. Γενικά έκανε σοβαρές προσπάθειες. Πάντως μπορώ να πω ότι πολλές αριστερές είναι απούσες από το αντιρατσιστικό κίνημα. Μετά το προεδρικό διάταγμα το συντονιστικό έπρεπε να συζητήσει έναν καινούργιο τρόπο αγώνα πιά μαχητικό. Ο φόβος του μετανάστη σιγά σιγά γκρεμίζεται αλλά δεν βλέπει πάλι το συνδικάτο, αριστερά κόμματα και οργανώσεις. Ο αγώνας μας δεν τελειώνει με την νομιμοποίηση. Είναι μακροχρόνιος αγώνας για μια κοινωνία χωρίς εθνικισμό και ρατσισμό.

Τζορτζ: Νομίζω ότι οποιοδήποτε κίνημα ή οργάνωση πρέπει να κάνει μια καμπάνια γύρω από το προεδρικό διάταγμα. Να πούμε την αλήθεια. Να πούμε ότι είναι παγίδα. Δεν είναι ούτε καν το πρώτο βήμα. Δυστυχώς πολλοί από τους ντόπιους αλλά και από τους μετανάστες νομίζουν ότι θα μας δώσουν κάτι. Το πιο σημαντικό τώρα είναι να πούμε την αλήθεια. Δεν θα μας δώσει τίποτα. Ταυτόχρονα, πρέπει να πούμε ότι η λύση βρίσκεται στον μαζικό αγώνα για ίσα δικαιώματα, για να σταματήσουν οι απελάσεις, για να έχουμε άδεια εργασίας και παραμονής σε μόνιμη βάση. Είναι σημαντικό να το θέσεις για να στη-

ριχτεί η ενότητα ανάμεσα στους εργαζόμενους. Μ' αυτή την ιδέα μπορούμε να κερδίσουμε την πλειοψηφία στα σωματεία. Αυτό θα γίνει όταν οι ίδιοι οι μετανάστες αγωνιστούν παραπάνω, όταν διεκδικήσουν την είσοδο τους στα συνδικάτα με ίσα δικαιώματα. Ο Καχτάν μπορεί να γίνει μέλος του συνδικάτου οικοδόμων, δεν μπορεί όμως να ψηφίσει. Γιατί; Πώς μπορεί να υπάρξει ενότητα ενάντια στην εργοδοσία όταν έχουμε εργάτες δύο κατηγοριών; Χρειαζόμαστε εκδηλώσεις και διαδηλώσεις ενάντια στο προεδρικό διάταγμα.

Γιαννόπουλος: Πιστεύω ότι ο αντιρατσιστικός αγώνας δεν είναι πολυτέλεια, ούτε περιθωριακό θέμα. Στις εποχές που ζούμε το αντιρατσιστικό κίνημα είναι στην καρδιά του εργατικού κινήματος και του απελευθερωτικού κινήματος γενικότερα. Έχει να κάνει με βασικά ζητήματα που άπτονται των πτυχών του απελευθερωτικού οράματος, δηλαδή και με την ελευθερία και με την ισότητα και με την αλληλεγγύη. Κατά την γνώμη μας δουλειά για το αντιρατσιστικό δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο μαζί με τους μετανάστες. Γι' αυτό πήραμε την πρωτοβουλία για την δημιουργία του συντονιστικού. Η δουλειά με τους μετανάστες έχει πολύ ενδιαφέρον, γιατί συσπειρώνει κόσμο που μπορεί να ανατρέψει τον συσχετισμό δυνάμεων στην κοινωνία και από την άλλη οι κοινότητες των μεταναστών δεν είναι ούτε ιδιαίτερα ριζοσπαστικές ούτε έχουν κάποια ιδιαίτερη κοινωνική προσπάθεια. Για να διατηρηθούν οι ισορροπίες πρέπει και υποχωρήσεις και εκπώσεις να κάνεις. Παρόλα αυτά καταφέραμε σε επίπεδο αιτημάτων και στόχων να είναι πολύ προχωρημένη η θεματολογία που έχουμε βάλει. Μέχρι πριν λίγο, κάθε κοινότητα προσπαθούσε να εξυπηρετηθούν αποκλειστικά τα μέλη της. Καταφέραμε μια ενότητα στα αιτήματα. Πιστεύω ότι η ιστορία με τα προεδρικά διατάγματα είναι εξαιρετικά κρίσιμη. Ενοποιούν τις φάσεις της καταγραφής και της προσωρινής άδειας, ζητώντας στην ουσία από παράνομους μετανάστες πιστοποιητικά και ένσημα, τα οποία σαν παράνομοι δεν μπορούν να τα έχουν. Μ' αυτόν τον τρόπο ήδη υπονομεύεται από την αρχή η καταγραφή. Πάρα πολλοί μετανάστες δεν θα πάνε. Εκτός από την καμπάνια, το σωστό θα ήταν να μην δεχτεί κανένας μετανάστης να πάει να καταγραφεί. Αν και πιστεύω ότι πολλοί μετανάστες θα πάνε. Τελειώνοντας θα ήθελα να πω ότι το συντονιστικό έκανε μια καμπάνια για τα ελληνικά δεδομένα. Συγκέντρωσε όλες αυτές τις δυνάμεις και έβαλε όλα αυτά τα θέματα σε μαζικό επίπεδο. Όμως είχε δύο πολύ σημαντικά προβλήματα στην δουλειά του. Το πρώτο είναι ότι, επειδή ήθελε να δουλεύουν οι ελληνικές οργανώσεις μαζί με τις μεταναστευτικές, το έκανε μεν, αλλά δια αντιπροσώπων. Με αποτέλεσμα να πάρει κάποια γραφειοκρατικά χαρακτηριστικά η λειτουργία του, αποκόβοντάς το από τους ζωντανούς χώρους των μεταναστών. Αυτό φάνηκε και με την σχετικά μικρότερη συμμετοχή των μεταναστών στο φεστιβάλ. Το δεύτερο που φάνηκε ήταν ότι, από ένα σημείο και μετά, το συντονιστικό δούλευε σαν σχήμα υποστηρίχων των μεταναστών, παρά σαν σχήμα μιας πλατιάς ριζοσπαστικής δουλειάς. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να κινηθεί περισσότερο θεσμικά παρά κινηματικά. Έγινε πολλή κουβέντα μέσα στις τάξεις του και πιστεύω ότι φέτος θα υπάρχει ένας επαναπροσδιορισμός.

Τζορτζ: Δεν μπορούμε να μιλά-

με μόνο για νομιμοποίηση, πρέπει να μιλάμε για μόνιμη νομιμοποίηση. Μόνιμη άδεια παραμονής και εργασίας. Πρέπει να πούμε όχι στις απελάσεις. Ούτε μιά! Πρέπει να προσπαθήσουμε να φτιάξουμε ένα κίνημα με αυτά τα αιτήματα.

Η χρηματοδότηση του αντιρατσιστικού φεστιβάλ από την Ευρωπαϊκή Ένωση, προκάλεσε έντονη δυσφορία σε συντρόφους που κινούνται στον αναρχικό χώρο (είμαι ένας από αυτούς). Ακούστηκε η άποψη ότι έτσι δίνονται ιδεολογικοπολιτικά όπλα στο καθεστώς, αποκόπτονται οι δεσμοί του αντιρατσιστικού με το ευρύτερο κίνημα και υποσκάπτεται η αξιοπιστία του συντονιστικού. Πώς τοποθετείστε πάνω σε αυτό;

Γιαννόπουλος: Αυτό που πιστεύω ότι διακρίνει ένα αυτόνομο, ανεξάρτητο, ριζοσπαστικό αντιρατσιστικό κίνημα από όλες τις μη κυβερνητικές και τις κρατικοδίαιτες αντιρατσιστικές οργανώσεις είναι το εξής: ένα τέτοιο κίνημα οικοδομεί την πολιτική και τις προτεραιότητές του, οργανώνει τον κόσμο του, στην βάση του ανταγωνισμού με τις επιλογές του κράτους και του κεφαλαίου, τόσο στο θέμα των μεταναστών όσο και γενικότερα. Ενώ οι μη κυβερνητικές οργανώσεις κάνουν μια υποστηρικτική προνοική δουλειά που καλύπτει κάποια κενά των κρατικών υπηρεσιών. Νομίζω ότι αυτό είναι μια θεληματική διαφορά και υπό αυτό το

πρίσμα πρέπει να δει κανείς και τις χρηματοδοτήσεις. Δεν νομίζω ότι το συντονιστικό και η δράση του έχει να κάνει τίποτα με προνοϊακό χαρακτήρα. Έχουμε χρηματοδοτηθεί για το φεστιβάλ δύο φορές, πέρυσι και φέτος. Πέρυσι, επειδή ο προϋπολογισμός του ήταν ισοσκελισμένος, τα λεφτά πήγαν για εκδηλώσεις υπέρ των κούρδων του Ιράκ. Πέρυσι πήραμε 1,5 εκατομμύρια και φέτος ζητήσαμε 2,5. Είναι χαρακτηριστικό ότι πέρυσι είχαν υπάρξει πάρα πολλές αντιδράσεις. Η οργάνωσή μου, το Δίκτυο για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα, αντέδρασε έντονα, γιατί δεν θέλαμε τη καμπάνιά μας να γράφει ότι γίνεται υπό την αιγίδα του ενός ή του άλλου κρατικού φορέα. Φέτος την αίτηση την έκανε το σωματείο κοινωνικής υποστήριξης μεταναστών και δεν υπήρξε καθόλου στην-καμπάνια του συντονιστικού οποιαδήποτε αναφορά. Στο βαθμό που οι χρηματοδοτήσεις δεν προϋποθέτουν πολιτικές δεσμεύσεις, είναι κάτι που πρέπει να το κανείς. Μια τέτοια δουλειά που κάνουμε με μεγάλες, οργανωτικές και οικονομικές απαιτήσεις, χρειάζεται αυξημένους πόρους. Απαιτείται αρκετός δογματισμός για να πει κανείς ότι, επειδή χρηματοδοτήθηκε το φεστιβάλ από την Ε.Ε., δώσαμε όπλα στον αντίπαλο ή αλλοιώσαμε την δουλειά μας. Η δουλειά μας θα αλλοιωνόταν αν δεν κάναμε ανοιχτές καμπάνιες ή αν κάναμε παραφιλανθρωπικές ή παρακοινωνικές δραστηριότητες.

Μεθυσμένη μητρόπολη

συνέχεια από την πρώτη σελίδα
... και ένα εργαλείο για να μετακινούμαστε πιο γρήγορα, πιο ξεκούραστα, πιο άνετα. Είναι κοινωνικό στάτους -οφθαλμοφανής απόδειξη της οικονομικής μας ευμάρειας και της ανόδου μας στην κοινωνική ιεραρχία-, υποκατάστατο της ευνοχημένης ανάγκης μας για ελευθερία -έρευνας, ψυχολόγων έχουν καταδείξει ότι το οδηγό μας δίνει μια ψευδαίσθηση ελευθερίας, κυρίως δια του "ύψους της ταχύτητας"-, μέσο εκτόνωσης -στο δρόμο εκδηλώνουμε όλη τη συσσωρευμένη από τις συνθήκες ζωής μας επιθετικότητα-, φετίχ σεξουαλικής πρόκλησης -δυστυχώς η ψευδεπίγραφη σεξουαλικότητα των μεταμοντέρνων καιρών μας είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την εξουσία, το χρήμα και το ψέμμα. Το αυτοκίνητο είναι ένα από τα πρώτα εμπορεύματα που μετατράπηκαν σε θεάματα. Η βιομηχανία της διαφήμισης το ανέδειξε σε σύμβολο του καταναλωτικού πολιτισμού, καθιστώντας το έτσι απόλυτη έκφραση της καπιταλιστικής παράνομης. Τα αποτελέσματα είναι τραγικά τόσο σε οικολογικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο. Τα τροχαία είναι μόνο μια περιθωριακή πτυχή τους.

Δεν είναι και πολύ λογικό ότι η μέθη -σε κάθε μορφή της- αλλάζει χαρακτήρα. Από μια κατ' εξαίρεση λειτουργία -συλλογική ή ατομική- με στόχο να οξυνθούν οι αισθήσεις, να απελευθερωθεί το πνεύμα, να λειώσουν τα προσκόμματα στις ανθρώπινες σχέσεις, να αναζητηθεί το Θείο, μετατρέπεται σε καταπραυντικό του πόνου της καθημερινότητας και σε σφυρί για να σπάσει ο τοίχος της πλήξης, σε μια διαρκή αναζήτηση της αίσθησης του μωδιόσματος. Είναι μια από τις λίγες στιγμές στην Ιστορία -αναλογίες υπάρχουν στη βιομηχανική Ευρώπη του 19 αιώνα- όπου εκατομμύρια άνθρωποι μετατρέπουν τις καταχρήσεις σε στάση ζωής. Ένα εξαιρετικά διαδεδομένο φλερτ με το θάνατο.

Δεν είναι και πολύ λογικό να βλέπουμε απαθείς να βερειύει "το πρώτο των δικαστών". Ένα κράτος ακόμα πιο αυταρχικό, ακόμα πιο φασιστικό. Με τα αλκοτέστ ο κ. Κανελλόπουλος νομοθέτησε -ερμηνεύοντας κατά το δοκούν το νόμο-, εκτέλεσε -δίνοντας την εντολή των δημεύσεων στην αστυνομία- και τέλος δίκασε -εκβιάζοντας τις αποφάσεις των δικαστηρίων. Και βεβαίως με τις εφέσεις που άσκησε, αν και θιασώτης του νόμου, παρανόμησε. Στη συνέχεια επέβαλε σε δέκα εκατομμύρια ανθρώπους τις απόψεις του περί ηχορύπανσης κι αυτοσχέδιων αγώνων. Στην απίστευτη συνέντευξη του στα ΝΕΑ αποκάλυψε τις πραγματικές προθέσεις του τις οποίες συμμαρτίζεται σύσσωμη η δικαστική χούντα. Επαναφορά της θανατικής ποινής, πιο βαριές ποινές, άρση των "ευεργετικών" μέτρων για τους φυλακισμένους. Βλέποντας βέβαια ο Ρωμαιο να απειλείται η δικιά του εξουσία, τα μάζεψε κάπως. Όμως το κράτος των δικαστών μάς έδειξε για μια ακόμη φορά το αποτρόπαιο πρόσωπο του.

Δεν είναι και πολύ λογικό να αποτελεί ο ΣΚΑΙ κι η ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ την "αντιπολίτευση" στις "υπερβολές" της εξουσίας. Μια "αντιπολίτευση" διαμεσολαβημένη, άκρως καθεστωτική -ίσως πιο καθεστωτική από τη συμπολίτευση-, φανακιστική -στο βαθμό που παγιδεύει τον κόσμο στην απραξία. Από τη "δημοκρατία των κομμάτων" στη "δημοκρατία των Μέσων".

Δεν είναι και πολύ λογικό να βρίσκονται οι δικυκλοτές-τριες μονίμως στο στόχαστρο της Τροχαίας, των Μέσων, της "κοινής γνώμης". Αν κι είναι τα αυτοκίνητα που κατα κύριο λόγο προκαλούν ατυχήματα και ρυπαίνουν, τα μηχανάκια τρώνε το πιο άγριο κυνήγιτό. Μπλόκα, κλήσεις, δημεύσεις, 'ίσως η απία να βρίσκεται στο ότι τα μηχανάκια είναι τα προσιμότερα οι νέοι. Κι είναι ύποπτο το να είσαι νέος μέσα σ' αυτή τη γερασμένη κοινωνία.

Δεν είναι και πολύ λογικό να συνεχίζουμε να ζούμε μέσα σε τούτη την παράνοια. Η μητρόπολη γεννά παραλογισμό και φρίκη. Καλό είναι λοιπόν να την αναπλάσουμε -με τους γνωστούς και δοκιμασμένους τρόπους.

Α.Γ.

Συγκρούσεις στην πολιτεία Parana

Δύο ηγέτες του Κινήματος Ακτημόνων της Βραζιλίας (MST), οι Joao Pedro Stedile και Gilmar Mauro, δήλωσαν στις 13 Σεπτεμβρίου ότι οι ενέργειες των ακτημόνων είναι πολύ πιθανό να γίνουν πιο βίαιες στο μέλλον, καθώς δημιουργούνται νέες ομάδες που ζητούν την αγροτική μεταρρύθμιση. Αυτές οι ομάδες είναι συχνά περιορισμένες τοπικά και δεν έχουν κεντρικό έλεγχο όπως το MST. "Δεν έχουμε χάσει τον έλεγχο των μελών μας. Η κυβέρνηση, όμως, πρέπει να ξυπνήσει γιατί οι πρακτικές της προκαλούν εντάσεις και νέες ομάδες απειλημένων θα χρησιμοποιούν βία. Αν η κυβέρνηση δεν επιταχύνει την αγροτική μεταρρύθμιση και δεν λύσει τα προβλήματα των μικρο-

Νέα από τους ακτήμονες της Βραζιλίας

καλλιεργητών, αναμφίβολα βίαιες ενέργειες σαν αυτή που συνέβη στο Parana θα πολλαπλασιαστούν", είπε ο Joao Pedro Stedile.

Ο Stedile αναφερόταν σε ένα περιστατικό που συνέβη στο ράντσο Cordilheira, στην πολιτεία Parana, στις 6 Σεπτεμβρίου, όταν δύο μεγαλοκτηματίες και πέντε υπάλληλοί τους κρατήθηκαν όμηροι και χτυπήθηκαν από ομάδα ακτημόνων που δεν ανήκαν στο MST. Αυτό έγινε σε αιμαχία μεταξύ 62 οικογενειών που είχαν κατάλαβει το ράντσο δύο μέρες νωρίτερα και μεγαλοκτηματιών. Κατά τη διάρκεια της, ένας από τους ακτήμονες πυροβολήθηκε στο πόδι. Οι ακτήμονες, αντιδρώντας, έπιασαν ομήρους και χτύπησαν τους παραπάνω. Το MST καταδίκασε αυτή την ενέργεια και την προσπάθεια του τύπου να τη συνδέσει με αυτό.

Η πολιτεία Parana ήταν το επίκεντρο συγκρούσεων ανάμεσα σε ακτήμονες και κτηματίες τις πρώτες εβδομάδες του Σεπτεμβρίου. Στις 8 και 9 του μήνα, το MST κατέλαβε 6 αγροκτήματα στην πολιτεία, ανεβάζοντας τον συνολικό αριθμό κατειλημμένων αγροκτημάτων στην Parana σε 105. Στις 16 Σεπτεμβρίου, 80 κτηματίες με μάσκες και αλεξίσφαι-

ρα γιλέκα εισέβαλαν στο ράντσο Saudade, με σκοπό να εκδιώξουν 40 οικογένειες ακτημόνων που ζούσαν σε αυτό, εδώ και δύο χρόνια, και έκαψαν τις σκηνές τους. Οι βαριά οπλισμένοι κτηματίες ανήκαν στη Δημοκρατική Αγροτική Ένωση (UDR), μια οργάνωση κτηματιών. Το συγκεκριμένο ράντσο είχε επιθεωρηθεί από την INCRA (την κρατική υπηρεσία που ασχολείται με την αγροτική μεταρρύθμιση) το 1995 και είχε θεωρηθεί εγκαταλειμμένο και άρα κατάλληλο για απαλλοτρίωση στα πλαίσια της ανακατανομής γης. Την περασμένη εβδομάδα, η αστυνομία συνέλαβε 15 ηγέτες των ακτημόνων στην Parana.

Στις 10 Σεπτεμβρίου, τρία μέλη της στρατιωτικής αστυνομίας και τουλάχιστον πέντε ακτήμονες τραυματίστηκαν σε σύγκρουση ανάμεσα στην αστυνομία και ακτήμονες που είχαν κλείσει αυτοκίνητο-τόδρομο στην πολιτεία του Sao Paulo. Οι ακτήμονες, μέλη της

Ένωσης Βραζιλιάνων που Χρειάζονται Γη, διαμαρτύρονταν για τον τρόπο που συμπληρώνει η INCRA τις καταστάσεις ακτημόνων που θα περιληφθούν στα προγράμματα ανακατανομής γης.

Αναβολή της δίκης του Jose Rainha Junior

Γίνεται μια προσπάθεια από την υπεράσπιση του Jose Rainha Junior (βλ. Άλφα φ. 101) να μεταφερθεί το εφετείο του από το Pedro Canario της πολιτείας Espirito Santo στην πρωτεύουσα Vitoria. Η απόφαση για τη μεταφορά δεν έχει βγει ακόμη, κι έτσι η εκδίκαση της υπόθεσης αναβλήθηκε από τις 16, που είχε οριστεί, για τις 29 Σεπτεμβρίου. Αν αποφασιστεί η μεταφορά της δίκης, τότε μάλλον θα οριστεί ημερομηνία της δίκης μέσα στο Δεκέμβριο. Το MST κατήγγειλε με ανακοίνωσή του, ότι μεγαλοκτηματίες της περιοχής, μέλη του UDR,

έχουν κινητοποιηθεί για να πετύχουν νέα καταδίκη του Rainha, γεγονός που επιβάλλει την αλλαγή του τόπου διεξαγωγής της.

Δούλευαν σκλάβοι σε ράντσο
Το υπουργείο Εργασίας και η ομοσπονδιακή αστυνομία απελευθέρωσε 220 ανθρώπους που βρίσκονταν σε καθεστώς δουλείας σε ράντσο της πολιτείας Para. Σύμφωνα με εκπρόσωπο του υπουργείου, οι άνθρωποι αυτοί, ανάμεσά τους 15 γυναίκες και 30 παιδιά, δούλευαν κάτω από ένα σύστημα που τους είχε μόνιμα χρεωμένους στο κατάστημα του ραντσο. Η καταγγελία έγινε από έναν 17χρονο που δούλευε εκεί. Ανακοινώθηκε ότι το ράντσο θα κατασχεθεί και θα περιληφθεί σε πρόγραμμα αναδιανομής γης.

Πηγή: Δελτίο πληροφόρησης News from Brasil No 287, του SEJUP (Servico Brasileiro de Justica e Paz)

Οι απλήρωτοι εργάτες της Ρωσίας

Ενας στους τέσσερις ρώσους εργάτες, συνολικά περισσότεροι από 20 εκατομμύρια εργαζόμενοι, δεν πληρώνεται πια κανονικά και οι καθυστερήσεις φτάνουν μέχρι και τους δώδεκα μήνες. Το κράτος και οι εργοδότες οφείλουν 10 δισεκατομμύρια δολάρια σε καθυστερούμενους μισθούς.

Η αυτοκινητοβιομηχανία Moskvitch, μόλις πριν μερικά χρόνια είχε ετήσια παραγωγή 200.000 μονάδων και απασχολούσε 25.000 εργαζόμενους. Φέτος, μετά από την αναστολή της παραγωγής όλο το 1996, θα παράγει μόλις 2.000. Η δημαρχία, που ανέλαβε την επιχείρηση τον Ιανουάριο, υποσχέθηκε στους εργάτες ότι θα πληρωθούν οι μισθοί τους και τα καθυστερούμενα, κάτι που απείχε πολύ από την πραγματικότητα. Το μικρό επίδομα που πήραν τον Αύγουστο, ήταν πολύ μικρότερο από τους καθυστερούμενους μισθούς. Και σα να μην έφτανε αυτό, τα σωματεία των εργαζόμενων ανακάλυψαν ένα μυστικό λογαριασμό που περιείχε ένα εκατομμύριο ρούβλια (175.000 δολάρια), τον οποίο διαχειριζόταν παράνομα μια θυγατρική της Moskvitch.

Από τον Σεπτέμβριο, οι εργάτες πληρώνονται ξανά με ανταλλακτικά. Ένας μικρός συνεταιρισμός που λειτουργεί μέσα στο εργοστάσιο, αγοράζει τα κομμάτια αμαξωμάτων, τους άξονες και τους τροχούς που παίρνουν οι εργαζόμενοι αντί για χρήματα, στο 80% της επίσημης τιμής τους. Με αυτό τον τρόπο, όλοι προσπαθούν να εξασφαλίσουν τα προς το ζην.

Μοιάζει ίσως απίστευτο, αλλά είναι μια συνηθισμένη πραγματικότητα στη σημερινή Ρωσία. Σύμφωνα με αναφορά του Ινστιτούτου Συγκριτικής Έρευνας στις Βιομηχανικές Σχέσεις (ISITO) της Μόσχας, σε συνεργασία με το πανεπιστήμιο Warwick της Βρετανίας, ένας ρώσος εργαζόμενος στους οκτώ πληρώνεται σε είδος. Για παράδειγμα, εργαζόμενοι στην υφαντουργία έχουν τα σπίντια τους γεμάτα με σεντόνια ενώ αυτοί που εργάζονται σε βιομηχα-

νία πορσελάνης κάνουν συλλογή από κρυστάλλινα βάζα. Οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο Akhtuba στο Βόλγκογκραντ πρέπει να ζήσουν για μήνες με τα προϊόντα που παράγουν. Το εργοστάσιο Akhtuba έχει εδώ και καιρό σταματήσει να παράγει υψηλή τεχνολογία για το σοβιετικό ναυτικό. Με το τέλος του Ψυχρού Πολέμου χρειάστηκε να βρει νέα δραστηριότητα, έτσι τώρα στράφηκε στη βιομηχανία του σεξ.

Και πάλι, οι παραπάνω θεωρούνται προνομιούχοι. Εκατομμύρια δεν έχουν πάρει τίποτα, εδώ και μήνες. Μια φετινή έρευνα δείχνει πως το 40% των ερωτηθέντων εργαζόμενων δήλωσαν ότι δεν είχαν πληρωθεί τον τελευταίο μήνα. Για τους ανειδίκευτους, το ποσοστό έφτανε το 54%. Μόλις το ένα τέταρτο των ερωτηθέντων είπε ότι πληρώνονταν κάθε μήνα και ολόκληρο το μισθό τους. 5% απ' αυτούς, περίπου τέσσερα εκατομμύρια άνθρωποι, έχουν να πληρωθούν τουλάχιστον έξι μήνες. Υπολογίζεται ότι το σύνολο των καθυστερούμενων μισθών στη Ρωσία φτάνει τα 54 τρισεκατομμύρια ρούβλια, σχεδόν δέκα δισεκατομμύρια δολάρια. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στο σύνολο των μισθών στη χώρα για πέντε εβδομάδες. Σαν να μην έφτανε αυτό, η κατάσταση είναι ανάλογη και στον τομέα της κοινωνικής πρόνοιας. Αν και η κυβέρνηση πλήρωσε τελικά τα τρία δισεκατομμύρια δολάρια που χρωστούσε στους συνταξιούχους τον Ιούλιο, υπάρχουν καθυστερήσεις ως και έξι μηνών, ανάλογα με την περιοχή, στην πληρωμή των συντάξεων και των επιδομάτων ανεργίας.

Για εκατομμύρια ρώσους, η μηνμεϊώδης πολυμηχανία που γνώριζε δόξες την εποχή του κομμουνιστικού καθεστώτος επιστρατεύεται ξανά. Μετά από μια μέρα στο εργοστάσιο, ο εργάτης γίνεται ταξίτζης. οποιοδήποτε ελάχιστο κομμάτι γης καλλιεργείται για να τραφεί η οικογένεια και να πουληθεί ο,τι τυχόν περισσέψει. Η παραοικονομία γιγαντώνεται ενώ η διαφθορά απλά συμπληρώνει την εικόνα.

Η υπομονή όμως έχει και τα ό-

ριά της. Κατά τη διάρκεια των πρώτων έξι μηνών του 1997, ο αριθμός των απεργιών πενταπλασιάστηκε σε σύγκριση με την προηγούμενη χρονιά. Η κατάσταση έχει ηρεμήσει προσωρινά, χάρη στην πληρωμή των συντάξεων και την υπόσχεση ότι θα πληρωθούν και οι μισθοί των στρατιωτικών, αλλά οι δυσκολίες του χειμώνα πιθανό να δημιουργήσουν νέες εντάσεις. Σε επίσκεψή του στη Μόσχα, στις αρχές Σεπτεμβρίου, ο Michel Hansenne, γενικός διευθυντής του Διεθνούς Οργανισμού Εργασίας, δήλωσε ότι προβληματίζεται ιδιαίτερα για τη μη καταβολή των μισθών, που συνιστά παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ακόμη και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, που δε φημίζεται για τις φιλεργατικές θέσεις του, έχει εκφράσει ανησυχίες γι' αυτή την κατάσταση, φοβούμενο κοινωνική έκρηξη.

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις ακολουθούν διάφορες τακτικές απέναντι στο πρόβλημα. Η ομοσπονδία FNPR, με το μεγαλύτερο αριθμό μελών πιέζει κυρίως το κράτος και τις τοπικές αρχές, ενώ άλλες έχουν στο στόχαστρο τους ιδιώτες εργοδότες. Άλλωστε, οι καθυστερούμενοι μισθοί που οφείλει το κράτος και ο ευρύτερος δημόσιος τομέας είναι μόλις το 20% του συνόλου.

Μέσα στους πρώτους έξι μήνες του 1997, επιβλήθηκαν πρόστιμα ύψους 1.200 εκατομμυρίων ρούβλιων σε διοικήσεις επιχειρήσεων. Οι περιπτώσεις καταχρήσεων είναι πολύ συνηθισμένες. Ο διευθυντής μεταλλουργικής επιχείρησης που δεν είχε πληρώσει τους εργαζόμενους της για οκτώ μήνες έδινε δάνεια από το ταμείο της στην οικογένειά του και τους έδινε ακόμη και "μπόνους παραγωγικότητας", χωρίς να εργάζονταν σε αυτή. Σε άλλη περίπτωση, καθυστερούμενοι μισθοί δύο εκατομμυρίων δολαρίων δεν εμπίδισαν τον διευθυντή να προσθέσει δώδεκα αυτοκίνητα πολυτελείας, περιλαμβανομένων τεσσάρων mercedes 600 στη συλλογή του.

Πηγή: International Confederation of Free Trade Unions

Περού: Κατάληψη τηλεοπτικού σταθμού από την αστυνομία

Ενας τηλεοπτικός σταθμός που μετέδιδε έρευνες σχετικά με υποθέσεις βασανιστηρίων και διαφθοράς στο στρατό, πέρασε στα χέρια μιας μειοψηφίας μετόχων με τη βοήθεια της αστυνομίας, το περασμένο Σάββατο.

Περισσότεροι από 20 δημοσιογράφοι του καναλιού παρατήθηκαν αμέσως μετά την αστυνομική εισβολή και κατήγγειλαν την ενέργεια αυτή, ως ωμή καταπάτηση της ελευθερίας του τύπου. "Αυτή είναι η τελευταία πράξη μιας επίθεσης ενάντια στην ελευθερία του τύπου και τη νομιμότητα στο Περού. Κάποια μέρα θα γυρίσουμε με το κεφάλι ψηλά", δήλωσε ο διευθυντής του κυριότερου ειδησεογραφικού προγράμματος του σταθμού.

Κατά τη διάρκεια της εισβολής της αστυνομίας, που πραγματοποιήθηκε μετά από αίτημα των μειοψηφούντων μετόχων αδελφών Winter, δεν χρησιμοποιήθηκε βία αλλά κατασχέθηκε το φιλμ του μοναδικού φωτογράφου που βρισκόταν μπροστά. Έτσι, οι Winter πήραν τον έλεγχο του σταθμού από τον εβραϊκής καταγωγής Banuch Ivcher, κάτοχο του 54% του Καναλιού 2.

Τον Ιούλιο, η κυβέρνηση αφαίρεσε από τον Ivcher την περουβιανή υπηκοότητα, με το απολογικό ότι δεν είχε αποποιηθεί την ισραηλινή πριν γίνει περουβιανός πολίτης, το 1984. Η περουβιανή νομοθεσία απαγορεύει σε ξένους υπηκόους να κατέχουν τηλεοπτικούς ή ραδιοφωνικούς σταθμούς. Αυτή η απόφαση, μια ακόμη επίδειξη αυταρχισμού της κυβέρνησης Φουτζιμόρι μετά την καθαίρεση τριών μελών του Συνταγματικού Δικαστηρίου τον Ιούνιο (βλ. Άλφα φ. 98, 14/6), έχει ξεσηκώσει θύελλα διαμαρτυριών. Έχουν πραγματοποιηθεί οι μεγαλύτερες αντικυβερνητικές διαδηλώσεις στα επτά χρόνια που ο Φουτζιμόρι είναι πρόεδρος, ενώ η δημοτικότητα του έχει πέσει κάτω από το 20%. Επιπλέον, πέντε υπουργοί παραπήθηκαν μετά τις κατηγορίες για επιχείρηση χειραγώγησης των αντιπολιτευόμενων μ.μ.ε. Ο ίδιος αρνήθηκε να σχολιάσει την υπόθεση, υποστηρίζοντας ότι πρόκειται για νομική διαμάχη ανάμεσα στους μετόχους.

Το Κανάλι 2 είχε πραγματοποιήσει ρεπορτάζ που έδειχναν ότι η κυβέρνηση Φουτζιμόρι κατασκόπευε τους πολιτικούς της αντιπάλους με τη βοήθεια της μυστικής υπηρεσίας της χώρας. Η αφαίρεση της υπηκοότητας του Ivcher ανακοινώθηκε στις 13 Ιουλίου, ώρες μετά τη μετάδοση εκπομπής σχετικά με τηλεφωνικές υποκλοπές. Από τότε, ο Ivcher ζει στο Μαϊάμι, από φόβο για τη ζωή του. Την περασμένη Πέμπτη, ένα δικαστήριο απέρριψε την τελευταία έφεση του, παραδίδοντας οριστικά τον έλεγχο του Καναλιού 2 στους μειοψηφούντες μετόχους αδελφούς Winter. Την επόμενη μέρα, έγινε η έφοδος της αστυνομίας στα γραφεία του σταθμού.

Ο Ivcher δήλωσε ότι θα καταφύγει σε διεθνείς οργανώσεις για τα ανθρωπίνως δικαιώματα. Η αμερικανική Επιτροπή για την Προστασία των δημοσιογράφων δήλωσε πως η ενέργεια της Παρασκευής "είναι το τελευταίο και πιο ανησυχητικό επεισόδιο μιας κυβερνητικής εκστρατείας με σκοπό την τιμωρία δημοσιογράφων που κάνουν τη δουλειά τους".

Η μεγάλη πορεία των ζαπατίστας

“ΙΚ’ΟΤΙΚ” (είμαστε ο άνεμος)

Σε πόσα μέρη του κόσμου γίνονται διαδηλώσεις στις 2 και στις 3 τα ξημερώματα, διαδηλώσεις χιλιάδων ανθρώπων με καλυμμένα πρόσωπα; Έρχονται από τα βουνά και τη ζούγκλα μαζί με τη βροχή, τα σακίδια τους, τις μουσικές τους, τον αληθινό τους λόγο για να φωνάξουν το ιστορικό “Φτάνει πια!”, για να συναντηθούν με την κοινωνία των “από κάτω”, για να μοιραστούν τον ενθουσιασμό, την αντίσταση, την αξιοπρέπεια, για να ζήσουν το όνειρο, το “όνειρο των ζαπατίστας”.

Ογδοντατρία χρόνια μετά την είσοδο του στρατού του νότου του Εμιλιάνο Ζαπάτα στην πόλη του Μεξικού, είναι ο EZLN, οι ξεχασμένοι ινδιάνοι της Chiapas που φθάνουν, χωρίς όπλα, για να απαιτήσουν τα πολιτικά και πολιτισμικά τους δικαιώματα, να προωθήσουν την αυτόνομη οργάνωση της κοινωνίας, να επαναλάβουν πως “ποτέ δεν πεθαίνει η ιδέα, ο ανθός του λόγου”.

San Cristobal de las Casas, Τρίτη 9 Σεπτέμβρη

Στις 7.30 το πρωί αναχωρούν τα 36 λεωφορεία με τους 1.111 ζαπατίστας που συγκροτούν την “Ειδική Μονάδα Emiliano Zapata” που έρχεται από τη ζούγκλα, το βορρά και τα ορεινά της Chiapas και αποτελείται από 5 ενότητες: José María Morelos, Vicente Guerrero, Leona Vicario, Francisco Mina και Miguel Hidalgo, όλα ονόματα από τη μακρόχρονη ινδιάνικη αντίσταση. Μαζί τους η αντιπροσωπία του Εθνικού Ινδιάνικου Συνεδρίου, τα μέλη του FZLN και εκατοντάδες άνθρωποι ανεξάρτητων οργανώσεων από την Chiapas και ολόκληρο τον κόσμο. Με καταρακτώδη βροχή μπήκαν στην πόλη το προηγούμενο βράδυ κατά τις 8.00 οι 1.111 και οι 15.000 περίπου σύντροφοί τους, ινδιάνοι που με τα πρόσωπα καλυμμένα με κουκούλες και μαντήλια ήρθαν για να τους ξεπροβοδίσουν. Η πορεία ξεκίνησε απ’ τον περιφερειακό για να φτάσει κατά τις 10.00 στην κεντρική πλατεία, όπου περίμεναν οι 12 comandantes (Zebedeo, Emiliano, Carlos, Pedro, Lorenzo, German, Rosalia, Florentina, Rosa Maria, Hermelinda και Patricia) για την τελετή του αποχαιρετισμού. Με ζητωκραυγές “Να πάρουμε την πόλη”, “E-Z-L-N”, “Ο Ζαπάτα ζει, ο αγώνας συνεχίζεται”, “Χωρίς δικαιοσύνη, δεν υπάρχει ειρήνη”, άλλοτε τρέχοντας και άλλοτε περπατώντας, οι άντρες, γυναίκες, ηλικιωμένοι και παιδιά εκπρόσωποι των ζαπατίστικων κοινοτήτων ζαπατίστας (που για καθένα/μία ήθελαν να έρθουν άλλοι 20, αν όχι ολόκληρη η κοινότητα) με τα πολύχρωμα πανό τους και τις μαυροκόκκινες σημαίες, συντάχθηκαν μπροστά από την κεντρική σκηνή.

“Σας επιφορτίζουμε να απαιτήσετε από την κυβέρνηση την εκπλήρωση των συμφωνιών του San Andrés. Αν είναι απαραίτητο, οι ινδιάνοι ζαπατίστας είμαστε διατεθειμένοι να δώσουμε περισσότερο αίμα, αλλά εμείς δεν θα παίξουμε με τη ζωή και το αίμα των συντρόφων μας”, προειδοποιούν οι comandantes που παραδίδουν τη συμβολική ράβδο διοίκησης στον Isaac, τον υπεύθυνο της αποστολής. Είναι η κορυφαία στιγμή της τελετής. Χιλιάδες κόσμος χειροκροτεί, οι δημοσιογράφοι, οι φωτογράφοι και οι καμέραμεν αλληλοστριμώνονται, οι χαφιέδες караδοκούν και η πλατεία σείεται: “Ζήτω η άλωση του San Cristobal! Ζήτω η άλωση της Πόλης του Μεξικού! Ζήτω οι γυναίκες ζαπατίστας! Ζήτω οι ζαπατίστας όλου του κόσμου!”. Θα ακολουθήσουν τραγούδια και χοροί, με μαρίμπες και κιθάρες μέχρι το πρωί. Άλλοι διαλέγουν ταίρι για το χορό, άλλοι ψάχνουν θέση σε κάποιο λεωφορείο, μερικοί τρώνε καλαμπόκια, ανταλλάσσουν τις τελευταίες πληροφορίες, αποχαιρετούνται και όλοι περιμένουν. Περιμένουν την ώρα που θα αναχωρήσει το караβάνι, και όπως πάντα υπάρχει καθυστέρηση. Ζαπατίστικη αντίληψη του χρόνου. Έξω από το παλιό λεωφορείο της Συνεργατικής Ένωσης Μεταφορών του Comitán, ο σύντροφος Martín από τη Realidad μιλά ακατάπαυστα, πάνω από δύο ώρες, για τη ζωή στην κοι-

νότητα, για το ρατσισμό που πρέπει να καταπολεμήσουν, για τα μαθήματα χρήσης των προφυλακτικών, για τα ανέκδοτα του “El Sur”. Λίγο πριν από τις 8.00 το πρωί, το κονβόι των “οδοιπόρων και των συνοδοιπόρων” αφήνει τη μεγάλη διασταύρωση έξω από την πόλη, όπου χιλιάδες σύντροφοι και συντρόφισσες χωρίς πρόσωπο χειροκροτούν και αποχαιρετούν ένα караβάνι μνήμης και αντίστασης που έχει μπροστά του 1.500 χιλιόμετρα αφορήτης ζέσης, αλληπαλλήλων στάσεων και απρόσμενων υποδοχών.

Επόμενος σταθμός το Huchitán. Είναι περίπου 6 το απόγευμα και πάνω από 8.000 αδέρφια των φυλών Huave, Mixe, Chontal, Zoque, Mixteco και Zapoteco περιμένουν στο ση-

μείο υποδοχής τους 1.111 ζαπατίστας για να σχηματίσουν μαζί 2 ώρες μετά μια πολύβουη και πολύχρωμη πορεία μήκους 3 χιλιομέτρων προς την κεντρική πλατεία, το δημαρχείο της πόλης. Συνθήματα όπως “Η Chiapas δεν είναι καρτέλ, έξω ο στρατός”, “Εδώ και εκεί, ο αγώνας θα συνεχιστεί”, “Δεν είμαστε όλοι, λείπουν οι κρατούμενοι”,

“Ναι, ναι, ναι, φτάσαμε ως εδώ”, “Salinas και Zedillo (σ ο πρώην και ο νυν πρόεδρος) βενζίνη και σπίρτο”, “Στρατός και αστυνομία, τα ίδια γουρούνια” αντηχούν σε ολόκληρη τη διαδρομή μέσα σε μια πόλη που μοιάζει νεόπλουτη και καλο-

ταίσμένη. Οι πολύχρωμες κεντητές πουκαμίσες των ινδιάνων Tzotziles και Tojolabales, τα κόκκινα μαντήλια και οι μαύρες κουκούλες γεμίζουν τη φωταγωγημένη πλατεία του Huchitán, όπου είναι επίσης παρόντες οι αγώνες των εργατών και αγροτών του ισθμού του Tehuantepec, της νότιας Veracruz, του UCIZONI, των δασκάλων του τμήματος 22 της SNTE, των τεχνικών της PEMEX. “Δεν είστε μόνοι”, βροντοφωνάζουν με οργή, για να δεχθούν το μήνυμα του Hugo, από την πολιτική επιτροπή του EZLN, που λέει πως “δεν μας φοβίζουν οι στρατιωτικοί αποκλεισμοί, τα τανκς και οι χιλιάδες ένοπλοι που περικυκλώνουν την Chiapas. Καλούμε όλους τους λαούς του Μεξικού, εργάτες κι αγρότες, άντρες και γυναίκες, νέους και παιδιά, να αγωνιστούν για την ισότητα που είναι τόσο απαραίτητη όπως το νερό για το καλαμπόκι”. Είναι περίπου μεσάνυχτα και όλοι κατευθύνονται προς την Πλατεία της

Κουλτούρας για λίγη ξεκούραση. Ζαπατίστας με κουκούλες πηγαionoέρχονται ανάμεσα σε συνοφρυωμένους αστυνομικούς με караμπίνες.

Oaxaca, Τετάρτη 10 Σεπτέμβρη

Μετά από δεκάωρο ταξίδι μέσα από την έρημο, τη σιέρρα και τις πεδιάδες της Oaxaca, με την αποπνικτική ζέση, τις απότομες στροφές και τα αναρίθμητα περιπολικά που βρίσκονται σε όλες τις διασταυρώσεις, το κονβόι των σχεδόν 60 λεωφορείων γνωρίζει αποθεωτική υποδοχή στην είσοδο της πόλης, από περισσότερους από 15.000 ανθρώπους. Στην πορεία, που ολοένα γίνεται μεγαλύτερη, έχουν προστεθεί χίλια μέλη του “Συμβουλίου 500 Χρόνια Ινδιάνικης Αντίστασης”, πεντακόσιοι ινδιάνοι από την περιοχή του ισθμού του Tehuantepec και χίλιοι περίπου ινδιάνοι από το “Ενιαίο Κίνημα των Τρίκι”. Αρχίζει να βρέχει όταν, περίπου μεσάνυχτα, οι ζαπατίστας ξεκινούν μια ακόμα πορεία. Βαδίζουν με γαρύφαλα στα χέρια, με τα σακίδια τους στην πλάτη, με ινδιάνικες άρπες και κιθάρες προς το μνημείο του Ζαπάτα και στη συνέχεια δύο χιλιόμετρα ακόμα προς την Πλατεία του Χορού. “Εδώ είμαστε, λαοί ξεχασμένοι που δεν χάσαμε τη μνήμη μας. Ήρθαμε να υπερασπιστούμε την κοινοτική ένωση των λαών μας. Για μια αυτονομία που φτιάχνεται από τα κάτω”. Είναι 3 τα ξημερώματα. Η κραυγή “δεν είστε μόνοι” και “έξω ο στρατός από τις κοινότητές μας” αντηχεί στο πέτρινο αμφιθέατρο της κατάφωτης πλατείας. “Καλημέρα”, λέει ο Isaac από το μικρόφωνο και όλοι αποσύρονται το ίδιο γρήγορα όπως ήρθαν. Βρέχει και πάλι.

Πέμπτη 11 Σεπτέμβρη

Το караβάνι, που έχει μήκος πάνω από 15 χιλιόμετρα και που δεν γνωρίζει ώρες, αντοχές και δυσκολίες, συνεχίζει την πορεία του προς την καρδιά της χώρας. Ολόκληρος ο πληθυσμός της Huajuapán περιμένει με τις μπάντες του και τα τραγούδια του, με φαγητά και ενθουσιασμό, την άφιξη της πορείας. Ανάλογο σκηνικό και στην επόμενη πόλη, το Acatlán. Το κονβόι σταματά για πάνω από μια ώρα, στην πλατεία πανζουρλισμός, οι σύντροφοι μέσα στα λεωφορεία τραγουδούν τον ύμνο των ζαπατίστας, μια διαρκής και ολοένα μεγαλύτερη συνάντηση αγώνων, επιθυμιών, αντιστάσεων. Ακολουθεί οι νύχτα με τους πυρσούς. Ολόκληρη η διαδρομή στην πολιτεία Morelos αποτελείται από αλληπαλλήλες εικόνες ανθρώπων στοιβαγμένων στις άκρες του δρόμου με σημαίες και δάδες, με χαρούμενα βλέματα και χέρια υψωμένα στο σήμα της νίκης. Η κούραση απερίγραπτη. Τα

βλέφαρα κλείνουν χωρίς να το θέλεις και όταν ανοίγουν για δευτερόλεπτα δεν ξέρεις αν οι φωνές και τα πρόσωπα έξω από το παράθυρο του λεωφορείου είναι πραγματικότητα ή μέρος του ονείρου.

Το λεωφορείο μας, με συντρόφους από τις ζαπατίστικες κοινότητες Realidad, Tierra y Libertad και Las Margaritas συνεχίζει μισοκοιμισμένο μέχρι τον “εξεγερμένο δήμο του Teroztlán”, όπου φτάνει μετά τις 2 τα μεσάνυχτα. Είναι η τελευταία νυχτερινή πορεία πριν την εντυπωσιακή είσοδο των αντιπροσώπων των ζαπατίστικων κοινοτήτων στη μεξικάνικη πρωτεύουσα. Με την ίδια πάντοτε θεατρικότητα, με τους ίδιους συμβολισμούς στην κίνηση, το λόγο, την πρακτική, βαδίζουν στους υγρούς δρόμους της πόλης για να καταλήξουν στην πλατεία που είναι γεμάτη από πανό που τους καλωσσορίζουν και τους υπενθυμίζουν τους αγώνες των κατοίκων του Teroztlán ενάντια στην καταπάτηση της γης τους, ενάντια στη νεοφιλελεύθερη χρήση της ζωής.

Η μέρα που ξημερώνει, η Παρασκευή 12 Σεπτέμβρη, θα είναι μια μέρα ιστορική για των αγώνα όλων των περιφρονημένων. Είναι η μέρα που οι άντρες και οι γυναίκες που έρχονται από τη νύχτα, από τη βροχή, από τα βουνά του μεξικάνικου νότου, συναντιούνται για πρώτη φορά με τους ανθρώπους που έρχονται από την κοινωνία της πλήξης, του διαχωρισμού, της γκρίζας πραγματικότητας. Μπορεί το κόμμα της αριστερής αντιπολίτευσης να κέρδισε τη δημαρχία της Πόλης του Μεξικού, αλλά οι ζαπατίστας κατέλαβαν την πόλη.

Εξύβρισις "Ανωτέρων"

Οι μηχανισμοί του στρατού, δηλαδή οι ταπεινοί εκτελεστές και οι απρόσιτοι συντάκτες των εγκληματικών διαταγών, επιτελούν για εκατοντάδες χρόνια επιτυχώς το έργο τους. Δηλαδή την μετατροπή χιλιάδων νέων σε υποψήφιους δολοφόνους, πάντα όμως απόλυτα καλυμμένους από νομικής πλευράς. Διδάσκουν το φόνο, την καταπίεση, την βία. Στην ουσία στοχεύουν στην ομοιομορφία των αναλωσίμων φαντάρων και στην εντρύφησή τους στον εθνικισμό, στο ρατσισμό, στο σεξισμό, στον μιλιταρισμό και ο κατάλογος είναι μακρύς. Και για να μην περιοριστούμε μόνο στα στρατόπεδα, ας μην ξεχάσουμε ότι αναπτύσσονται, δρουν και δημιουργούνται σύμφωνα με κάποια ιδεώδη που ανενδοίαστα έχουν γίνει παραδεκτά και κατοχυρωμένα από την κοινωνία.

Μέσα σ' αυτήν την παράδοση και αντιφατική λειτουργία του πολιτισμού μας, ο παραλογισμός της χρεώδους ύπαρξης αυτού του οργανωμένου μηχανισμού δολοφονίας και η συνέπεια της πραγμάτωσης των δραστηριοτήτων του δεν προκαλεί έκπληξη. Η κοινωνία απεργάζεται με σχολαστικότητα τις ηθικές αρχές της, έχοντας δημιουργήσει το φίλτρο της απόλυτης ηθικής έννοιας. Αυτή η διδασκαλική ηθική της κοινωνίας, αυτός ο κανόνας κοινωνικής συμπεριφοράς απορρίπτει βί' ολοκλήρου κάθε εκδήλωση βίας των νέων, αλλά απ' την άλλη μισθοδοτεί τον στρατιωτικό μηχανισμό για την ποιοτική αναβάθμιση των φονικών μηχανισμών. Και όταν λέμε για κοινωνία που προωθεί αυτό τον παραλογισμό - που πλέον έχει γίνει βίωμα - εννοούμε το σύνολο των ανθρώπων που συμβιώνουν σ' ένα τόπο και έχοντας κάνει μια στοιχειώδη ανάλυση των καταστάσεων και μια κατανομή των ευθυνών ευαγγελίζεται μια συστηματική φιλοσοφική θεώρηση όπου ο στρατός κρίνεται αναγκαίος. Ο στρατιωτικός "πολιτισμός" δηλαδή (η λέξη πολιτισμός δεν διατηρεί εδώ την έννοιά της) δεν είναι απλά μια βασική πτυχή του κράτους, ένας ακραίος μηχανισμός ή ένα δεκανίκι της κυριαρχίας. Υπάρχει μια πολύ βαθύτερη κατάσταση.

Το κοινωνικό σύνολο υπονομεύει το ίδιο την ελευθερία του, οι ηθικές του αρχές γίνονται αποδεκτές με σχετικότητα και εξαιρέσεις. Ο στρατός εμπεδώθηκε σαν η άμυνα της κοινωνικής ομάδας, ενώ είναι φανερό η εξύφανση των στρατοκρατών - κάνοντας μία αναγωγή στο παρελθόν - να παρασιτίζουν σε βάρος της κοινωνίας, να επινοήσουν εχθρούς και ταυτόχρονα αναγκαιότητα. Να υπερασπίσουν τα ταξικά τους συμφέροντα και εν τέλει να καταστείλουν κάθε ανατρεπτική κοινωνική δυναμική (δικτατορία, Πολυτεχνείο '73, ΕΑΣ). Και αυτό θα είναι άληκτο όσο αυτές οι βλακώδεις ηθικές αρχές της κοινωνίας επιτρέπουν μαζί με το στρατό και τη σχετικότητα των εφαρμογών τους.

Και για να μην απεραντολογώ η κοινωνία έχει πλήρως στατικοποιηθεί και αυτός ο κατασταλτικός μηχανισμός συνεχίζει να δημιουργεί στρατιώτες-μηχανές, αναλωσίμους φαντάρους - βορά σε μια επικείμενη πολεμική σφαγή - συμπεριφέροντας και μόνο. Επίσης συνεχίζει να δημιουργεί πλαστούς διαχωρισμούς, όπως πατρίδες και έθνη. Η άλλη πλευρά της όχθης, το κίνημα, η αντίσταση, ανατέμνοντας την κοινωνική πραγματικότητα - δηλαδή κατανώντας πλέον ότι για τους κατοίκους αυτής της

δουλοπαροικίας (κοινωνίας) ο στρατός είναι κοινωνική ανάγκη - έχει τις εξής επιλογές:

- Διαιωνίζοντας αυτή τη λογική (της ανάγκης δηλαδή) να ζητήσει εκδημοκρατισμό. Όπως οι αριστεροί και λοιποί ανολοκλήρωτοι, που πλέον ευτυχισμένοι στην ειδημοσύνη της δικής τους επανάστασης, ή καλύτερα επανάκαμψης. Όχι βέβαια. Εκδημοκρατισμός σε ένα τέτοιο δόμημένο ιεραρχικά μηχανισμό δεν γίνεται. Ή, και να γινόταν, ποσώς μας ενδιαφέρει. Η επανάσταση, έχοντας την έννοια της ριζοσπαστικής ανατροπής, νοείται μόνο ν' ανατρέψει. Ν' ανατρέψει το στρατό και όλους τους άλλους θεσμούς της κυρίαρχης κοινωνίας - όχι να βελτιώσει.

- Η άλλη επιλογή είναι ν' αφαιρέσουμε το στοιχείο της ενδεχόμενης εμφάνισης του οποιουδήποτε εχθρού, ευελπιστώντας να καταρρεύσει το οικοδόμημα, γιατί έτσι θα χαθεί η αναγκαιότητα και η επωνυμία προστάτης της στρατιωτικής ιεραρχίας θα αμβλυνθεί γρήγορα. Επειδή όμως οι ρίζες των εθνικιστικών απόψεων και του εξ' ανατολίας κινδύνου έχουν βρει στέρεες βάσεις στο εν Ελλάδι πρόσφορο έδαφος, κάτι τέτοιο αντικειμενικά κρίνεται ανέφικτο. Ακόμα κι αυτοί που θα μιλήσουν για "τούρκους εργάτες αδέρφια μας", θα κατηγορηθούν από το μεγαλύτερο τμήμα της κοινωνίας (που ζητά "άμυνα", σε πλήρη αρμονία με τις επιταγές της στρατιωτικής ιεραρχίας) ως όργανα κάποιου αφηρημένου ή συγκεκριμένου εχθρού. Ή το λιγότερο σαν αφελείς που εκζητούν, δηλαδή αναζητούν, το ασυνήθιστο σε λάθος τόπο και χρόνο (ή αλλιώς "άντε πες τα αυτά στην Ελβετία").

Έτσι λοιπόν αφού σ' έναν εχθρικό τόπο (για τους ελεύθερους ανθρώπους), όπως είναι η Ελλάδα, η βία, η καταπίεση, η αλλοτρίωση της προσωπικότητας, ο εξευτελισμός του ατόμου - όλα δηλαδή τα στοιχεία του στρατιωτικού τρόπου ζωής - κρίνονται ως ορθά φιλτραρισμένα, σαν αναπότρεπτα, στις ρεαλιστικές συνθήκες του κόσμου μας, στη μέση συνείδηση της κοινωνίας, το μόνο που μένει είναι να ορθώσει την αξιοπρέπειά της η μειοψηφία. Αν ο περίγυρός μας έχει γαλουχηθεί και έχει δεχθεί ότι χειρότερο μπορεί να επιδείξει ένα ορθόδοξο (την αδικία, τον χαφιεδισμό, την καταπίεση και τόσα άλλα) εμείς ας επιδείξουμε σε όλη αυτή την πλαστή και υποκριτική εθνική υπερφαναία τους την ολική άρνησή μας.

Η ολική άρνηση στρατεύσεως αξίζει να παλευτεί. Είναι μια πρόταση ζωής, μια απεμπλοκή απ' όλα τα κοινωνικά αντιανθρώπινα πρότυπα. Απάντηση στη στρατοκρατία και σε ό,τι αυτή προωθεί και ρήγμα στην κυριαρχία. Επίσης, καταγγελία όλων των διατάξεων και ρυθμίσεων (π.χ. εναλλακτική θητεία, η δεύτερη καθάρια της ιδεολογικής μερικότητας και ανεπάρκειας μετά το τρελόχαρτο). Ως φορείς μιας ιδεολογικοπολιτικής στάσης, και όχι ως τρελλοί ή ηρησκόληπτοι, να αναπτύξουμε το πολιτικό περιεχόμενο της ολικής άρνησης, να την αποπεριωριστούμε, να στελεχώσουμε τον παγκόσμιο εσωτερικό εχθρό. Και αν για κάποιους, κινούμενους ανάμεσα στον ωχαδερφισμό και την απάθεια, όλα αυτά ανήκουν στο χώρο του φανταστικού (π.χ. αντιμιλιταρισμός στην Ελλάδα και μετά γελάκια), να ξέρουν ότι κι η επανάστασή τους είναι φανταστική. Ούτε εθελούσια κάνουν οι ολικοί αρνητές, ούτε αυτοκαταστρέφο-

νται. Απλώς απογειώνουν ελεύθερα τη συνείδησή τους, αφήνοντάς την να μετατρέψει τη ζωή τους και να καθοδηγήσει τις πράξεις τους.

Είναι κατανοητό ότι το αντιμιλιταριστικό κίνημα στην Ελλάδα είναι παροπλισμένο. Ένα καράβι που ορμισμένο σ' ένα λιμάνι παραμένει αργό και συντηρείται από λιγοστό πλήρωμα. Όντως. Και όσο θα βασιλεύει η μικροπρέπεια και η αμβλότητα του πολιτικού χώρου μας, θα συνεχίζεται αυτή η κατάσταση.

Ας ξαναθέσουμε όμως το ζήτημα της άρνησης πάλι. Κάποιοι πρέπει να κάνουν την αρχή αδιαφορώντας για τα φαντάσματα που είναι γερά εδραιωμένα στα μυαλά των ανθρώπων (αναρχικών και μη). Των αναρχικών (των περισσοτέρων τουλάχιστον) που μιλάνε για χαμένες υποθέσεις (λες και παιχτήκανε ποτέ για να χαθούν) και των άλλων κοινωνικών κομματιών που ιδρώνουν στην ιδέα της υπογεννητικότητας και της αποδυνάμωσης του στρατού, ζητώντας τώρα (οι κουφάλες) να στρατευτούν και οι γυναίκες. Και τελειώνοντας, η αποτελεσματικότητα της δράσης είναι το κριτήριο της αλήθειας και "η ανάγκη δημιουργεί τα απαραίτητα όργανα που ενισχύονται με τη χρήση και εξαφανίζονται από την αχρησία" (Λαμάρκ). Και για να το μεταφράσουμε από τη βιολογία, μία έκκληση: να χρησιμοποιήσουμε πάλι την ολική άρνηση και με λύσσα να επιχειρήσουμε την κοινωνικοποίησή της.

Κανείς αναρχικός (απ' αυτούς πιστεύω μπορεί να ακουστεί)

για κατάταξη. Όσοι έχουν πάει, ας επιστρέψουν το απολυτήριο. Όσοι υπηρετούν, ας λιποτακτήσουν. Ούτε μια μέρα, ούτε μια ώρα, ούτε ένα λεπτό στο στρατό. ΑΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ ΑΝΤΙΠΑΛΟ ΔΕΟΣ

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ!

Υ.Γ.: Σε κάποιο σημείο του κειμένου μπορεί να φανεί μια δόση αντιπάθειας για ό-

σους παίρνουν τρελόχαρτο. Μια διευκρίνιση: υπάρχουν αυτοί που πήραν, μ' αυτόν τον τρόπο, απαλλαγή με αξιοπρέπεια και άλλοι που την άφησαν έξω από την πύλη του στρατοπέδου. Τους πρώτους τους σέβομαι απόλυτα, τους δεύτερους δεν μπορώ να τους καταλάβω.

Ένας επερχόμενος ολικός αρνητής στρατεύσεως

Γιώργος Κалаϊτζίδης

Η υγεία είναι δικαίωμα του ανθρώπου, ή παραχώρηση με αντίτιμο;

Σε ποιο μοντέλο εντάσσεται τελικά και ποιά φιλοσοφία;

Οι απαντήσεις κρύβουν αλήθειες που όλοι σιγά σιγά τις αισθανόμαστε. Ενταγμένη πλέον η υγεία στο νεοφιλελεύθερο μοντέλο και τρόπο σκέψης, ως ένα μέσο που προάγει την ανάπτυξη και συνδέεται με το κέρδος, μετατρέπεται σε τομέα επενδύσεων και παραχωρήσεων. Από φυσικό δικαίωμα, ακολούθησε το δρόμο της κατακτητής και προβλεπεται να φτάσει στο σημείο, ο άνθρωπος να το απολαμβάνει σαν είδος πολυτελείας.

Οι προτάσεις της Διεθνούς Τράπεζας για την υγεία είναι να προάγουν την επιλογή και τον ανταγωνισμό στην αγορά της υγείας. Η Δ.Τ. που έχει καταστεί μείζων διαμορφωτής της πολιτικής έχει αρχίσει να παρεμβαίνει στη διαμόρφωση της κοινωνικής πολιτικής. Δάνεια και οικονομική βοήθεια θα δίνονται σε κυβερνήσεις που ασπάζονται τις αρχές που προτείνει η Δ.Τ. Πρωταρχικές στρατηγικές της είναι: η εισαγωγή των δυνάμεων της αγοράς στον τομέα της υγείας και η διάθεση δημοσίων δαπανών για την υγεία, σύμφωνα με κριτήρια τεχνικής αποτελεσματικότητας.

Η προσαρμογή της Πολιτικής της υγείας στο νεοφιλελεύθερο κανόνα, ο οποίος εναποθέτει την υγεία κυρία στον ιδιωτικό τομέα, - η ευθύνη του δημόσιου μόνο σε ορισμένες περιπτώσεις -, και η προσαρμογή της πολιτικής της υγείας στις προτεραιότητες των οικονομικών ρυθμίσεων που απαιτούν ελάττωση και αναδόμηση των δημοσίων κοινωνικών δαπανών και φυσικά αυτών της υγείας είναι οι βασικοί στόχοι της Δ.Τ.

Η κοινωνική πρόνοια μετατίθεται στον ιδιωτικό τομέα και οι κυβερνήσεις θα παρέμβαινουν μόνον όταν ο ιδιωτικός τομέας δεν μπορεί να ανταποκριθεί. Και αυτο γιατί ο δημόσιος τομέας έχει κριθεί αναποτελεσματικός σε αντίθεση με τον ιδιωτικό, που είναι αποτελεσματικός, εφόσον συμμορφώνεται με τις δυνάμεις της αγοράς, την ελευθερή επιλογή, τον ανταγωνισμό, και επιπλέον οι δημόσιες οικονομικές πηγές είναι ελλείψεις.

Η λογική της κυβερνητικής παρέμβασης είναι η απουσία ενδιαφέροντος από τον ιδιωτικό τομέα να παράσχει αγαθά κι υπηρεσίες από τη στιγμή που δεν μπορεί να γίνουν επικερδή.

Η υγεία πλέον δεν θεωρείται σαν βασική ανθρώ-

πινη ανάγκη και η υγειονομική φροντίδα θεωρείται σαν ιδιωτικό αγαθό κι όχι δικαίωμα.

Επικερδείς υπηρεσίες ιδιοποιείται ο ιδιωτικός τομέας κι επιλεκτικά προγράμματα χαμηλού κόστους "παραχωρούνται" στο δημόσιο τομέα, που θα α-

πλοποιήσουν την παροχή υπηρεσιών και θα επαναπροσδιορίσουν τους πληθυσμούς-στόχους, περιλαμβάνοντας μόνον αυτούς

που ζούν σε πολύ μεγάλη φτώχεια.

Η υγεία δεν συνδέεται πρωταρχικά με τον άνθρωπο (εργαζόμενο η μη) παρά με δυνάμεις που φέρνουν το κέρδος.

Ο κόσμος έχει γίνει τόσο μικρός ο πολιτισμός; έχει αναπτυχθεί τόσο πολύ, που τελικά ελέγχει τον άνθρωπο.

Αρκεί να κάνουμε μια μεγάλη βόλτα σε χώρους νοσοκομείων, εδώ φυσικά και ο σημερινός τύπος δημοσίων νοσοκομείων κάθε άλλο παρά φυσικό δικαίωμα του ατόμου αποτελεί. Οι συνθήκες εργασίας, ο χώρος και ο τρόπος των νοσηλευόμενων είναι καλοί δείκτες κριτικής και όχι μόνο.

Αρκεί επίσης να ρίξουμε μια ματιά στις 8.00+1 στην Ομόνοια. Το κλεισιμο της υπόγειας διάβασης (του υπόγειου αίσχους) μετά τις 12.00 είναι τα μέτρα που λαμβάνει η κυβέρνηση, για το μείζον αυτό κοινωνικό πρόβλημα. Και μετά τι; Ποια διέξοδος; Ποιά αναφαίρετα δικαιώματα; Κι όλα μια υπόσχεση ότι θα αλλάξουν αρκεί να εφαρμοστούν προγράμματα που Διεθνείς πλέον Οργανισμοί έχουν σχεδιάσει τέλεια.

Η φιλοσοφία της επιλεκτικότητας όμως και του ανταγωνισμού, φέρνει το αποτέλεσμα του αποκλεισμού - ενός αδιάκοπου αγώνα με αιτία και χωρίς αποτελέσματα. Το ίδιο αποτέλεσμα φυσικά έρχεται όταν δεν υπάρχει καμιά φιλοσοφία σε οποιονδήποτε τομέα, με στόχο μόνο το κέρδος ξανά.

Δημόσιος και ιδιωτικός τομέας που έχουν χάσει το λόγο ουσιαστικής ύπαρξης και το στόχο, και που αφορούν αναφαίρετο δικαίωμα όπως αυτό της υγείας, συγκρούονται με τις συνειδήσεις των ίδιων των ατόμων που δυστηχώς τις αλλοτριώνουν, άμεσα και συνειδητά.

"ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ"

(άρθρο από το 1ο φύλλο της "Υγειονομικής Συσπείρωσης". Περισσότερες λεπτομέρειες στο επόμενο φύλλο)